

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

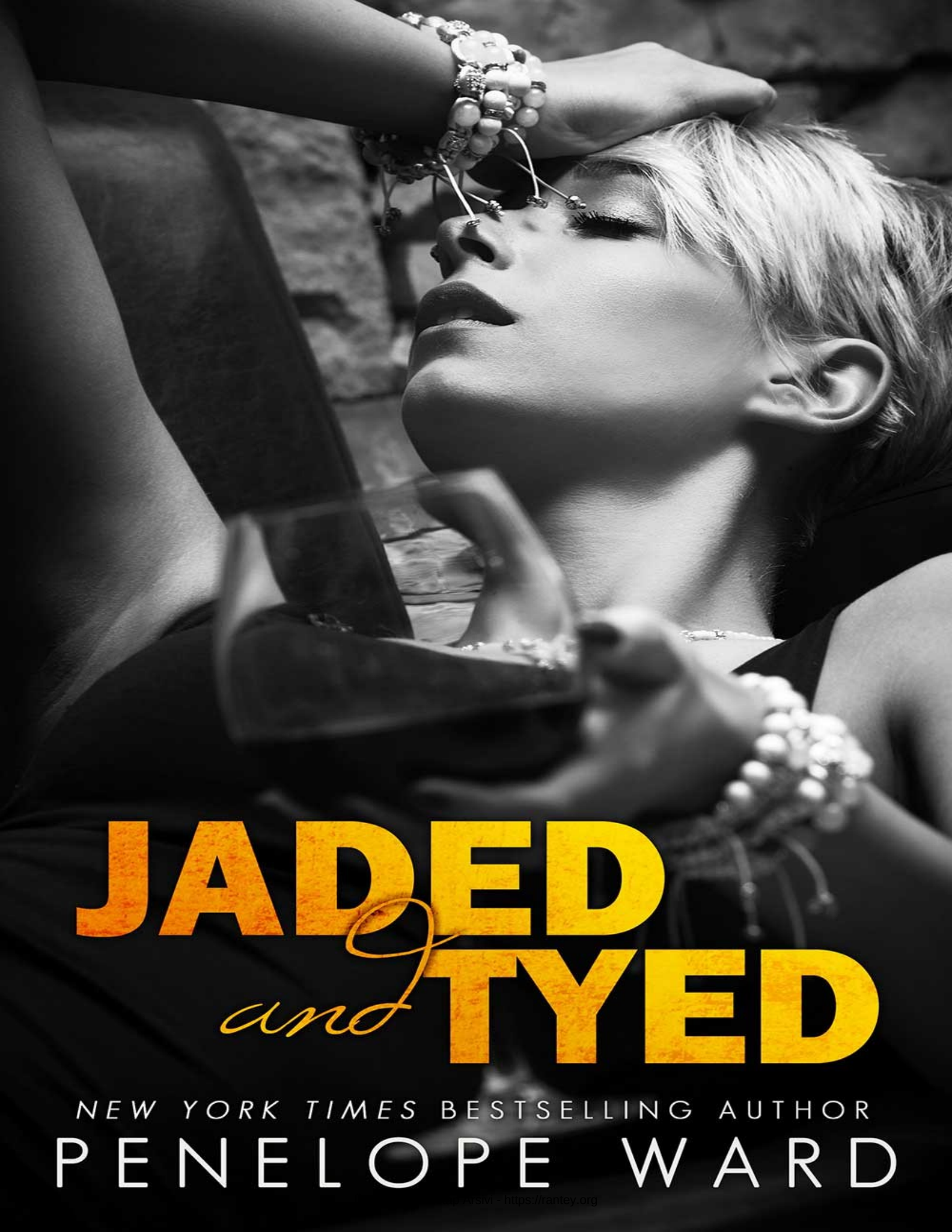
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JADED *and* TYED

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENELOPE WARD

© 2015 Rantey - <https://rantey.org>

JADED *and* TYED

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PENELUPE WARD

Birinci Baskı, Nisan 2017 Telif
Hakkı © 2017 Penelope Ward

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: Elaine York, [Allusion Graphics, LLC/Yayıncılık ve Kitap](#)
[Biçimlendirme](#)

Kapak Fotoğrafı: Deposit Fotoğrafları

Kapak Tasarımı: Letitia Hasser, [RBA Designs](#)

İç Formatlama: Elaine York, [Allusion Graphics, LLC/Yayıncılık ve Kitap](#)
[Biçimlendirme](#)

TABLE OF *contents*

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm](#)

[Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm](#)

[Onbirinci](#)

[Bölüm Sonsöz](#)

[Diğer Kitaplar](#)

[Yazar Hakkında](#)

Peep'lerim İçin

PROLOGUE

TYLER

Bu da neydi böyle?

Banyo kapısına yaslanmış, daha önce hiç tanımadığım bir kadına verdiğim tepkiyi anlamlandırmaya çalışırken terliyordum.

Bir an ailemin Noel partisine götürmek için bira almaya çıkmıştım. Sonra, kelimelerimi kaybediyordum, zar zor konuşabiliyordum.

Ben kadınlara böyle tepki vermem. Onlar *bana* böyle tepki verir. İşler hep böyle yürürdü.

Kardeşimin evine döndüğümde onu orada dikilirken görmeyi beklemiyordum.

Jade. Baldızım Chelsea'nin kız kardeşi.

Adını duymuştum, Broadway'de oyuncu olduğunu biliyordum. Bunun hep komik olduğunu düşünmüşümdür, çünkü ben de -daha küçük ölçekte de olsa- bir sahne oyuncusuydum. Ama New York'ta yaşadığı için onunla daha önce hiç tanışmamıştım.

Ama şimdi buradaydı.

Bunun *oldukça* farkındaydım. Zihnim bunun farkındaydı. Nabzım bunun farkındaydı. Aletim kesinlikle farkındaydı. Hepimiz farkındaydık.

Kendimi rezil etmişim, hüngür hüngür ağlayan bir aptal gibi davranmışım ve nedenini biliyorsam lanet olsun.

Bana kendi adımları unutturan, beni beceriksiz yapan şey neydi?

Çok güzeldi, evet. Ama dışarıda bir sürü güzel kadın var. Hiçbirine karşı böyle bir tepki vermemiştim.

Nicole -kız arkadaşım- tam orada durup her şeye tanık olmasaydı bu kadar berbat olmazdı. Nicole'un

garipti, özellikle de birayı kaldırırken şişelerden birini düşürdüğümde. Cam her yere dağılmıştı.

Lavaboya doğru eğilirken derin bir nefes alıp verdim.

Salla gitsin.

Kapı çalındı ve ardından kardeşimin sesi duyuldu.

"Dostum, ne oluyor? İşemem lazım. Diğer tuvalette biri var."

Açtım ve onu içeri aldım. Damien hemen aletini çıkardı ve yüzümü incelerken işemeye başladı.

"Neyin var senin?" "Hiçbir şey."

Uzun bir duraksamadan sonra pantolonunun fermuarını çekti. "Saçmalık."

"Vay anasını. Kız kardeşinin çok seksi olduğunu bana nasıl söylemezsin?"

"Bu mu *yani* sen yapıyor içinde Burada mı?

Jerking kapalı?" O Gözlerini kısarak yüzümü inceledi. "Neyin var senin?"

"Az önce orada ne olduğunu görmedin mi?" "Neyi?"

"Chelsea beni Jade ile tanıştırdığında tam bir aptal gibi davrandım, dilim tutuldu. Nicole orada duruyordu. Utanç vericiydi. Bu gece neyim var bilmiyorum."

"Ne olmuş yani? Jade'den etkilendin. Tanrı'nın unuttuğu bir sebepten dolayı kendini aptal durumuna düşürdün. Olan bu. Boş ver gitsin."

"Çok güzel, evet. Ama beni neden bu kadar etkilediğini gerçekten anlamıyorum. Bir süreliğine kendimi kaybettim."

"İçindeki ergen ortaya çıktı. Muhtemelen bir anlamı yoktur. Dürüst olmak gerekirse Nicole'le birlikte olduğun için rahatladım."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bekar olsaydın, Jade'in pantolonuna girmeye çalışırdın. Seni tanıyorum. Eğer karımın kız kardeşiyle yattıysan ve

onun kalbini kırmak Chelsea'yi öldürür. Bu yüzden seni öldürmek zorunda kalırım." Durakladı. "Bütün bunlar da nereden çıktı? Nicole ile mutlu görünüyorsun. Onunla bir yıldır birliktesin. Onu seviyorsun, değil mi?"

Ona söyledim, evet. Ama emin değilim.

"Evet... Sanırım öyle... Yani..."

Damien kaşlarını kaldırdı. "Tereddüt ediyorsun."

"Birbirimize birbirimizi sevdiğimizi söylüyoruz, tamam mı? Ama *gerçekten* nasıl Birini sevdiğinizi nasıl anlarsınız? Bunun için bir barometre var mı?"

"Bunun, o dışarıdayken banyoda yapmamız gereken bir konuşma olduğundan emin değilim."

Israr ettim, "Sadece cevap ver. Chelsea'yi sevdiğini nasıl anladın?"

Hiç tereddüt etmeden, "Onun için ölebileceğimi o zaman anladım. Bir başkası kendi hayatınızdan daha önemli hale geldiğinde, işte o zaman anlarsınız. Bu gerçeğin farkına varmak gözümü açtı."

"Hmm."

"Nicole için ölür müydün?" Cevap vermem sonsuza dek sürecekmış gibi görüldüğünde başını salladı ve "Vay canına. Ölmezdin." dedi.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bunu düşünmek zorunda bile kalmamalısın."

Bunu düşünürken nutkum tutuldu. Bu hiç aklıma gelmemişti ama çok mantıklı geldi.

Damien kapıyı açtı. "Benim geri dönmem gerek. Sen de gelsen iyi olur."

"Pekala. Hemen geliyorum."

Oturma odasına geri döndüğümde Nicole yumurtalı içkisini yudumluyor ve annemle sohbete dalmıştı. Bana göz kırptı, görünüşe göre alışılmadık derecede uzun süren yokluğumdan etkilenmemişti. Az önceki tuhaf davranışına kızmamış gibi görünmesi içimi rahatlatı.

Güzel.

Bu iyi bir şey.

Gözlerim odanın diğer köşesinde gezinene kadar dünyada her şey yolunda görünüyordu. Bakışlarım Jade'e takıldığında adrenalinim yeniden yükselmeye başladı.

Onun büyük, güzel gözleri. Sevimli, küçük burnu. Uzun, ince boynu. Bacakları günlerce uzuyordu; neredeyse benim kadar uzundu. Belime dolanan o uzun bacakları hayal etmekten kaçındım.

Dur.

Çok canlıydı, büyüleyiciydi. Gözlerindeki ışık neredeyse kör ediciydi. Jade, yeni gelen bazı arkadaşlarıyla yaptığı sohbeti tamamen yönlendiriyordu. Bu kız muhtemelen bulunduğu her odanın sahibiydi.

Bir ara başını çevirdi ve onu izlediğimi fark etti. İçgüdülerim başka tarafa bakmamı söylüyordu ama yapmadım. Yüzsüzce gözlerimi onunkilerden ayırmadım; bencilce o beş saniyeyi istiyordum. Çünkü aslında sahip olabileceğimiz tek şeyin bu olduğunu biliyordum. Hiçbir anlamı yoktu. Ona karşı hissettiğim şey sadece açıklanamayan, anlık, ilkel bir çekimdi.

Zaten New York'ta yaşıyordu. Kararlı bir ilişkim olduğundan bahsetmiyorum bile. Ve bu iki şey olmasaydı bile, Chelsea'nin kız kardeşi konusunda kendime asla güvenemeyeceğimi biliyordum. Kaçınılmaz olarak çuvallardım. O aileden biriydi. Ona herhangi bir aile üyesine davrandığım gibi davranmalıydım. Bu da onlara bulaşmamak anlamına geliyordu.

Ya da, şey... *onları becermemek*. Bu kadar.

O akşamın geri kalanını kendimi rezil etmeden atlattım.

Sonraki bir yıl boyunca Jade'le yollarımız bir daha kesişmedi; ta ki bir gece bilgisayarımın ekranında sürpriz bir bildirim belirene kadar.

CHAPTER *one*

JADE

İşim bitmişti.

Onunla işim tamamen bitti.

Sanki hayatım son zamanlarda yeterince stresli değilmiş gibi, farkında olmadan evli bir adamla çıktığımı öğrendim. Sadece bu da değil, onunla bağlarımı koparamazdım, çünkü biz rol arkadaşydık. Her gün onunla yüzleşmeye devam etmek zorundaydım.

Jeremy, Karen'la boşandıklarına ve evlerinden taşındıklarına yemin etmişti. Ona gerçekten inanmıştım. Ama yine de o bir aktör, değil mi? Yani, belki de daha iyi bilmeliydim.

Bu gece, Karen akşamki gösterimizden sonra gelip yıldönümleri için ona sürpriz yapmaya karar verdi. Görünüşe göre, benden başka herkes hala birlikte olduklarını biliyordu.

Ne felaket.

Bu gece kimseyle konuşmaya dayanamadım, Chelsea'yle bile, çünkü o zaman bu konu hakkında konuşmak zorunda kalacaktım. Her şeyi unutmak, her şeyi yeniden anlatmaktan çok daha iyi geliyordu.

Kendime bir rom ve kola doldurdum ve kanepeye oturup bir süre boşluğa baktım.

Bir saat kadar sonra nihayet biraz sakinleştim ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Önce nereye gideceğimi çok iyi biliyordum. Sosyal medyaya her girdiğimde tatmin edilmesi gereken bir dürtü gibiydi.

Tyler Hennessey'in Facebook sayfasını takip etmek benim suçlu zevkimdi.

Geçen Noel'de aramızda geçen o tuhaf konuşmadan beri, kayınbiraderim Damien'ın süper seksi küçük kardeşini aklımdan çıkaramıyordum. Chelsea'ye olan hafif takıntımı bile itiraf edemiyordum çünkü a.) Tyler'ın bir kız arkadaşı vardı ve b.) Ne anlamı vardı ki? Farklı kıyılarda yaşıyorduk ve açıkçası kardeşlerimiz evli olduğu için birbirimize bulaşmamamız daha iyiydi. İşler yolunda gitmezse çok garip olurdu. Ve *yürümezdi de...* çünkü ikimiz de aktördük. Bir ilişki için daha kötü bir kombinasyon düşünemezdim: iki aktör. Jeremy ve benim aramda olanlar bunun örneğiydi. Aktörlere güvenilmez. Çoğunlukla egoist ve çok iyi manipölatörlerdir.

Ama tüm bunları bilmek, Tyler'ın dünyasına bir pencere açmak istememe engel olmadı. Anlamıyordum ama ona bakmak bana kendimi iyi hissettiriyordu. Ne yazık ki fotoğrafların çoğunu kız arkadaşı Nicole paylaşıyordu. Onu etiketliyordu ve profili herkese açık olarak ayarlandığından, teknik olarak "arkadaş" olmasak da her şeyi görebiliyordum.

Bazı nedenlerden dolayı Tyler ilgimi çekti. Belki de maceracı ruhuydu. Nicole ile birlikte Kosta Rika'da zipline yaparken çekilmiş fotoğrafları vardı. Ayrıca yeğenimize karşı da çok tatlıydı. Nicole geçen gün küçük Damien'ı omuzlarına aldığı bir fotoğrafını paylaştı. Bu beni üzdü çünkü vaftiz oğlumu istediğim zaman göremiyordum. Tyler, Chelsea ve Damien'ın evine birkaç dakika içinde gelebilme özgürlüğüne sahipti. Buna imreniyordum çünkü ailemi çok özlemiştim. Ayrıca o fotoğrafı özellikle sevdim çünkü Tyler'ın elleri başının üzerindeyken, kaya gibi sağlam karın kasları gömleğinin altından ve iç çamaşırının en üstünden görünüyordu. Tanrım, bu çok seksiydi. Siyah saçları, açık renk gözleri ve bronz teniyle çok güzel bir adamdı.

Tyler'ın her fotoğrafını hafızama kazımıştım, sık sık en sevdiklerime geri dönüyor ve ayrıntıları inceliyordum.

Takıntımı neden kimseye itiraf edemediğimi anlayabiliyor musunuz? Bu benim küçük kirli sırrımdı. Kimsenin bilmemesi de bunun zararsız olduğuna ikna olmama yardımcı oluyordu.

Bu gece, Bay Repertory'deki yeni bir gösteride başrolü aldığına dair bir durum paylaştığını fark ettim. Kendisinin ve yönetmenin yeni bir fotoğrafını eklemişti. Saçları biraz daha uzamıştı. Mavi gözlerini ve güzel çene hattını daha iyi görebilmek için fotoğrafı yakınlaştırdım. Tyler ayrıca sayfanın üst kısmındaki banner'ı da şovun tanıtım grafiği olarak değiştirmişti. Resmi büyütmek için üzerine tıklamaya gittiğimde, yanlışlıkla *"Arkadaş Ekle "ye bastım.*

Kalbim çarpmaya başladı.

Ha

yır.

Ha

yır,

hay

ır!

Bunu yapmak istemedim!

Geri dönüp işlemi tersine çeviremeden başka bir şey oldu. İsteğimi kabul etmişti.

Kahretsin!

Bunun benim için gerçekten rastgele olduğunu düşünmüş olmalı. Kardeşlerimiz evli olmasına rağmen neredeyse hiç konuşmamıştık. Bir kez karşılaşmamızdan bir yıl sonra benden rastgele bir arkadaşlık isteği almak tuhaf görünmüş olmalı, sanki onu düşünüyormuşum gibi. Onu *takip ediyordum.*

Ne düşündüğünü biliyorum. Sakın söyleme.

Tam utanç içinde dizüstü bilgisayarımı kapatmak üzereydim ki bir mesaj bildirimi geldi.

Selam Jade.

Bir şeyler yaz.

Tip.

Tamam... uh...

Kulağa sıradan

geliyor.

Merhaba.

Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Nasılsın?

İyiyim.

Bu bir yalandı.

Güzel.

Sanırım bir sonraki satırı yazarken rom ve kola etkisini göstermiş olabilir.

Bu bir yalandı. Ne?

İşler aslında oldukça berbat.

Bunu duyduğuma üzüldüm. Benim günüm de berbattı.

Bahse girerim seni yendim.

**Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Sana ne oldu? Evli bir
adamla çıktığımı öğrendim.**

Evet. Tamam. Sen

kazandın. LOL.

**Bu, The Malking Dead'i kaydetmeyi unutmaktan çok daha
kötü.**

**Jade: Muhtemelen sana arkadaşlık isteği göndermemin
gerçekten rastgele olduğunu düşünüyorsun. Düğme kapak
fotoğrafına çok yakın olduğu için aslında bir kazaydı.**

Hatamı fark etmem bir dakika sürdü. *Kahretsin!* En başta onun sayfasına girmişsem bu nasıl bir kaza olabilirdi? Şimdi, kendimi bir sapık gibi göstermiştim.

(Sakın söyleme.)

**Tyler: Yani, sayfamda gizleniyordun ve yanlışlıkla arkadaşlık
isteği düğmesine mi bastın? LOL.**

**Jade: Aslında ben de Küçük D'nin kaçırdığım bir fotoğrafı var
mı diye sayfanıza bakıyordum.**

Bence bu iyi bir kurtarma girişimiydi.

Ah. Açıkladığın için teşekkürler. Neredeyse sıçıp batıracaktım ve bazen ne yaptığını görmek için Broadway.com'u kontrol ettiğimi itiraf edecektim ama tek taraflı olsaydı bu beni sapık gibi gösterirdi.

Öyle mi?

Belki.

Jade: İlginç bir şey görüyor musun?

Tyler: Bir partide siyah bir elbise giyyordun ve elbisenin kenarları dev altın ataçlarla tutturulmuştu.

LMAO. Vintage couture'du. Bir şeydi.

Evet.

Başka ne gördün?

Gözlüklü, yaşlı görünümlü bir adamın yanında duruyordun.

Evet. Bu o. Pislik Jeremy.

İşimizdeki ilk kural asla bir rol arkadaşıyla çıkmamaktır. Great Mhite May'de bunu öğretmiyorlar mı?

Sağduyu olmalı. Sanırım sen benden daha zekisin, Tyler.

Pek sayılmaz. Zor yoldan öğrendim. LOL.

Anlıyorum.

Evet.

Şimdi kız arkadaşın... O bir aktris değil, değil mi? Chelsea makyaj yaptığından bahsetmişti?

Evet. Serbest çalışan bir makyaj sanatçısı.

Eğlenceli.

"Eğlenceli." Gerçekten bunu mu demek istiyorsun yoksa öylesine mi söylüyorsun?

Aslında, o iş kulağa oldukça sıkıcı geliyor. Sabırlı o l a m a m .

Ben de öyle düşünmüştüm. Bana bir şeyleri ballandıra ballandıra anlatmana gerek yok Jade. Ben ailedenim, unuttun mu?

**Evet. Doğru. O kadar ki, şimdiye kadar hiç konuşmamıştık bile.
LOL**

**Tyler: Bir merhaba bile demeden sayfamı takip ediyor olman
benim suçum değil ;-)**

Değildim.

Kesinlikle öyleydim.

Şaka yapıyorum.

Jade: Her neyse, muhtemelen çok fazla zamanınızı alıyorum.

Hiç de değil. Gizlenmeni bir mesajla bölen bendim, hatırladın mı?

Bu doğru, sanırım. Tyler: Hey,

annen nasıl?

Konunun aniden değişmesi beni çok etkiledi. Nasıl cevap vereceğimi bile bilemedim. Anneme altı ay önce dördüncü evre kanser teşhisi konmuştu. Çoktan yayılmış olan hastalığı kontrol altına almak için zayıf bir çabayla kemoterapi görüyordu.

Bu süre zarfında uzakta yaşamak şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Ama annem New York'tan ayrılmamın onu üzeceği konusunda ısrar etti.

Kaliforniya'ya dönmek için. Bu rolü bırakmamam için bana söz verdirdi. Ama her geçen gün onun yanında olamamak beni daha çok yiyip bitiriyordu.

Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı akıyordu.

Aslında durumu pek iyi değil. Tanrım,

üzgünüm.

Tam bir dakika sonra cevap vermediğimde bir şeyler hissetmiş olmalı.

Seni üzmemek istememiştim.

Sorun değil. Sadece bu konuda gerçekten konuşamıyorum. Günden güne hayatta kalabilmemin tek yolu, hiçbir şey olmamış gibi davranmak.

Tyler: Bunu tamamen anlayabiliyorum.

Jade: Nasıl yani?

Tyler: Babamın ölümünden hemen sonraki zaman dilimi. Sadece on bir yaşındaydım. Kafamı dağıtmaya çalışmak, bununla uğraşmaktan daha kolaydı. Damien grafiti yapmaya başladı. Bu onun başa çıkma yoluydu. Ortaokulda oyunculuğa ilk o zaman başladım. Yardımı oldu. Sevdiğiniz birini kaybetme düşüncesi dayanılmazdır, bu yüzden bunu engellemek daha kolaydır. Anlıyorum.

Jade: Bazen burada olduğum için kendimi gerçekten bencil hissediyorum. Ben ülkenin diğerk ucundayken ona bakmak zorunda olanlar kız kardeşlerim.

Tyler: Evet, ama dediğın gibi, eğer gidersen annen üzölür. Onun istediğini yapıyorsun. Muhtemelen onun acı çektiğini görmeni de istemez. Hiçbir şey için kendini suçlu hissetme. Seninle gurur duyuyor. Kendi işini yapmanı istiyor. Bu onu mutlu eder.

Sözleri beni kesinlikle rahatlatmıştı.

Teşekkür ederim.

Bana teşekkür etmene gerek yok.

Sonraki birkaç dakika boyunca, ne söyleyeceğimi bilemeden cümleler yazıp silmeye devam ettim. Bu sohbeti devam ettirmekten başka bir şey istemediğimi biliyordum. Haftalardır perişan haldeydim ama nedense Tyler'la konuşmak her şeyi daha iyi hale getiriyordu.

Orada bir tez mi yazıyorsun? Ne demek

istiyorsun?

Tek gördüğüm şu küçük noktalar. Çok fazla yazıyor gibiydin.

Kahretsin.

Söylemek istediğın bir şey mi var?

Jade: Dürüst olmak gerekirse, bundan sonra ne söyleyeceğimden emin değilim. Sadece seninle sohbet etmekten keyif aldığımı biliyorum.

Zorlayıcı bir şey söylemene gerek yok. Ben de seninle atışmaktan zevk alıyorum. Kafamda seninle ilgili bir fikir vardı ve şu ana kadar ona hiç benzemiyorsun.

Bu nasıl bir fikirdi?

Tyler: Sadece bir Broadway aktrisinin nasıl olacağına dair önyargılı bir fikir.

Kendimi beğenmiş olduğumu mu düşündün?

Sanırım bundan korkuyordum, evet. Biraz göz korkutucusun.

Jade: Bu komik, çünkü aslında şu anda beni geren sensin.

Bunu hissedebiliyorum. Bu arada bunu söylediğine inanamıyorum.

Neden?

Tyler: İlk tanıştığımız zamanı hatırlamıyor

musun? Jade: Hatırlıyorum.

Tanrım, nasıl unutabilirim?

Tyler: Nasıl konuşulacağını

unuttuğum zaman mı? Evet.

O bira şişesini kırdığım zaman mı? Evet. LOL.

Tyler: Çünkü sen beni gerdin. Neden?

Hala anlamıyorum. Bu bana hiç olmamıştı.

Sanırım bazı şeyler açıklanamaz. Tyler. Evet, öyle.

Öyle.

Ekrana bakıyordum, hala ne söyleyeceğimden emin değildim ama bu konuşmanın bitmesini istemediğimden emindim.

Manna gerçeği biliyor mu?

Evet.

Bir sonraki mesajı beni şaşkına çevirdi.

Tyler: Gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünmüştüm.

CHAPTER

Two

TYLER

Bu söylediğın çok aptalca bir şeydi.

Sik kafalı!

Cevap vermiyordu. Harika. Neden bunu tekrar itiraf ettim ki?

Evet, çünkü ben lanet bir aptalım.

Tamamen uygunsuz.

Elimi yumruk yaptım ve yazarken dans eden küçük noktaları izlerken parmak eklemlerimi ısırdım. Ya benim aptalca itirafıma nasıl cevap vereceğini bilemiyordu ya da bana siktir olup gitmemi söylemek üzereydi.

Mell, beni şimdi görsen öyle düşünmezdin.

Vay be. Pekala, olayı hafifletmeye çalışıyor.

Neden? Ne giyiyorsun?

Ne giyiyorsun sen? Cidden mi?

Hay sikeyim. İşte yine yapıyorum. Çabuk ol. Bir şaka yap.

Tyler: Sadece sorabilir miyim... her ne ise, dev, altın ataçlar içeriyor mu?

Onlar engelli iğneydi, ata değil! Ve hayır, değil. LOL. Aslında, bu gece burada oldukça çirkin bir manzara var. Leopar desenli Snuggie'mi giydim çünkü evim buz gibi. Makyajımı çıkaramayacak kadar yorgundum, bu yüzden rakun gözlerim var ve az önce üzerime biraz rom ve kola döktüm. Ve eğer henüz hayatımın en dip noktasına inmemiş olsaydım, az önce Snuggie'min kolundan yalamış olabilirdim.

Her nasılsa, tüm bunlar söylense bile, onun muhteşem görüldüğünden şüpheliydim.

Tamam... Snuggie'den başka bir şey duymadım. Açıkla.

Aman Tanrım... Snuggie'nin ne olduğunu bilmiyor musun? Giyilebilir bir battaniye.

Ne olduğunu biliyorum. Sadece Tanrı aşkına, bunu giyerek ne yaptığını merak ediyorum.

LOL. Bu en iyisi. Kışın bunun içinde yaşıyorum. Isıtmadan çok tasarruf ediyorum çünkü beni gerçekten sıcak tutuyor.

Isıtmadan tasarruf etmek için kendini Eskimo gibi mi sarıyorsun? Sana yeterince para vermiyorlar mı?

Bu şehirde yaşamak için değil, hayır.

Tyler: Mell, eğer bir Snuggie giyeceksen, neden leopar desenli yaparak dikkatleri daha da üzerine çekmiyorsun ;-)

Aynen benim düşüncelerim. LOL!

Bilgisayar ekranından kahkahalarını duyabiliyordum. Gülmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bu beni gülümsetti.

Tyler: Bu arada, bugün yeğenimizi gördüm.

Jade: O nasıl?

Bana pislik dedi.

Aman Tanrım... Kelimenin tam anlamıyla içkimi tükürdüm.

Dikkatli ol. O Snuggie'yi kuru temizlemeye götürmek zorunda kalmak istemezsin. Bu utanç verici olur.

LOL. Tamam... Küçük D sadece bir yaşında. Sana sik demesine imkan yok.

Yemin ederim. Bu onun ilk kelimesiydi. Chelsea oradaydı ve bunu doğruladı. Gözlerimin içine baktı ve "sik" dedi.

Ne yaptın?

Tyler: Başıımı salladım ve "Touché, küçük adam."

dedim. Bu çok komik.

Öyleydi.

Kız kardeşim nasıl? Yani, onunla neredeyse her gün konuşuyorum, ama beni daha az suçlu hissettirmek için olayları küçümseyip küçümsemediğini anlamak zor.

İyi görünüyor. Oraya istediğim kadar sık gidemiyorum ama şu anda şovlar arasında olduğum için biraz fazladan zamanım var.

Jade: Bu arada yeni görevin için tebrikler.

Tyler: Bunu nereden biliyorsun?

Jade: Facebook kapak fotoğrafınız olarak eklediğiniz grafik.

Doğru ya. Küçük D'nin fotoğraflarını arıyordun.

;-)

İç çek.

Yine de teşekkürler. Önemli bir şey değil. Burada elimden gelenin en iyisini yapıyorum... ta ki büyük birine ulaşana kadar... malum kişi gibi.

Jade: New York'a taşınmayı düşündünüz mü? Kuzey Kaliforniya'da yaşayarak tiyatrodan bir yere kadar gidebilirsiniz.

Tyler: Açıkçası bunu düşündüm ama annemi terk etmeyi düşünmek çok zor. Babam öldüğünden beri birkaç yıldır bazı sorunları var. Damien'ın artık eskisinden bile daha az zamanı var, bu yüzden ondan uzaklaşabileceğimden emin değilim. Bana gitmemi ve ne yapmam gerekiyorsa yapmamı söyleyeceğini biliyorum ama bana sandığından daha fazla bağımlı.

Mell, sana dürüstçe bir şey söyleyebilir miyim?

Tyler: Bana yalan söylemeni tercih ederim.

Her zaman böyle ukala mısın?

Hemen hemen. Ne diyecektin?

New York sanıldığı kadar güzel bir yer değil. Bazı günler keşke eve dönebilsem diyorum.

Öyle demek istemedin. Vazgeçmezsın. Sadece o pislik yüzünden hayal kırıklığına uğradın ve üstüne bir de evini özledin.

Öyle mi düşünüyorsun?

Evet. Sorunun bir kısmı da evden çok uzakta olmanız. Eminim aileniz New York'ta olsaydı ya da siz daha yakın olsaydınız böyle hissetmezsiniz.

Muhtemelen haklısın.

Bir sonraki mesajına kadar etkileşimimizde bir duraklama oldu.

Annemi özlüyorum.

Bunu söylediğini duymak beni öldürdü. Ne düşündüğünü çok iyi biliyordum; bir şey olursa onu bir daha göremeyeceğini düşünüyordu. Ağladığını hissedebiliyordum.

Ağlamakta sorun yok.

Jade: Nasıl bildin? Tyler:

Sezgi, sanırım.

Bu oldukça garip. Mell, ben

biraz ucubeyim. Jade: LOL

Tyler: ^^^Şimdi gülüyorsun.

Tyler Hennessey, bu gece benimle konuşmaktan başka yapman gereken bir şey yok mu?

Yapmam gereken milyonlarca şey vardı. O bu konuşmayı bitirene kadar hiçbiri yapılmayacaktı.

Çünkü ilk bırakan ben olmayacaktım.

Bütün gece benim, Jade. Jade:

Kız arkadaşın nerede?

Oh, bu doğru. Senin bir kız arkadaşın var, sık kafalı. Bunu sakın unutma. Hatırlattığın için teşekkürler Jade Jameson.

Aslında şu anda çalışıyor. Makyözlük işini desteklemek için barmenlik işi aldı. Aslında çalıştığı restoranı ben işletiyorum ama bu gece izinliyim.

Doğru. Chelsea restoran müdürü olduğundan bahsetmişti.

Evet. Bay Repertory işleri faturaları tam olarak ödemiyor. Chelsea sana benim hakkımda başka ne söyledi?

Kötü bir şey değil. Aslında Damien'la sorunları olduğu ilk zamanlarda ona ne kadar yardımcı olduğundan bahsetti. Senin çok tatlı biri olduğunu düşünüyor.

O da çok tatlı. Cidden. Ailemin başına gelen en güzel şey.

Bunu söylemen çok hoş. Ben de Damien için aynı şeyleri hissediyorum. Kız kardeşim sonunda aradığını bulduğu için çok mutluyum.

Sen de bir gün doğru kişiyi bulacaksın. Bir

keresinde bulduğumu sanmıştım.

Ne oldu?

Anlatılamayacak kadar uzun bir hikaye. Beş saniyede özetleyeyim mi? Adı Justin'di. Müzisyendi. Beni sevdiğini sanmıştım. Kalbimi kırdı. Ama aslında böyle olması gerekmiyordu.

Sonra evli yılan geldi.

Jade: Bu benim hatamdı. Sahnede gerçekten güçlü bir kimyam vardı ve aptalca bir şekilde bunun gerçek hayata bir şekilde yansıyacağına inandım. Ama onu tanıdığım zamanın çoğunda evliydi, bu yüzden bunu göz ardı ettim. Diğer kadın olmayı asla hayal edemezdim. Yakın zamanda bana boşanacağını söylediğinde, bir şekilde buna kandım. Ve bir gece evimde, bir şey diğerine yol açtı. İki hafta sonra, hepsinin yalan olduğunu öğrendim. Başından beri evliymiş. Çok aptalım.

Onu tanıımıyordum bile ama bu pıslığı öldürmek istiyordum.

Sen aptal değilsin. Sana yalan söyledi. Senin savunmasızlığından faydalandı.

Jade: Evet, ama sezgilerimin daha iyi olduğunu düşünmüştüm.

Tyler: Jade, ne olursa olsun, annenin başına gelenlerden sonra, hayatının bu noktasında aklında çok şey var. Muhtemelen düzgün düşünemiyorsundur. Kendine bu kadar yüklenmemelisin. Bundan ders çıkaracaksın. Zayıf anların olması normal. İnsanlar hata yapar.

Şu anda bir tane yapıyor olabileceğime eminim.

Sonraki birkaç hafta boyunca, Jade ile gizli sohbetlerimin dostça şakalaşmalardan başka bir şey olmadığına kendimi ikna etmeye çalıştım. Ama daha iyisini biliyordum. Gerçekte, muhtemelen cehenneme doğru yol alıyordum.

Messenger bildirimi her açıldığında yaşadığım adrenalin dalgası, bunun benim için dostça bir mesaj zincirinden çok daha fazlası olduğunu kanıtıydı.

Bunun olmasını beklemiyordum.

Onun mesajları için *yaşıyordum*. Onunla konuşmaya bağımlıydım.

Ve bunu yapmak için saklanıyordum. Son zamanlarda odama kapanmak ya da banyoda Jade ile konuşmak dışında tercih ettiğim bir yer yoktu.

Eğer bunda yanlış bir şey yoksa, neden Nicole evdeyken onu saklamak zorundaydım? Bazen, sırf Jade'e arabamdan rahatça mesaj gönderebilmek için bir işim varmış gibi davranırdım.

Bunun yanlış olduğunu biliyordum, ama kendimi bunun aldatma olmadığına ikna etmeyi başarmıştım, çünkü işin içinde cinsel bir şey yoktu. Duygusaldı belki ama cinsel değildi. Ona karşı fiziksel çekimimi aptalca itiraf ettiğim o ilk geceyi saymazsak, ilişkimizi oldukça platonik tutmuştuk. Bunun değişmeyeceğine yemin ettim; hâlâ Chelsea'nin kız kardeşiyle bir ilişkiye girmek istemediğimi söylüyordum. Jade ve benim aramdaki mesafe tüm bunlar için bir lütuftu. O her zaman New York'ta olacaktı ve benim de batı yakasında kalma ihtimalim giderek artıyordu.

O ve ben gerçekten sadece *konusurduk*. Günlerimiz, hayat hedeflerimiz, geçmiş ilişkileri hakkında konuşurduk. Annesi hakkında konuşurduk. *Hem de çok*. Kız kardeşleri. Kardeşimden. Yeğenimiz hakkında konuşurduk - benim tarafıma mı yoksa onun tarafına mı daha çok benzediği konusunda tartışırdık. Tiyatro meselelerini tartışır, her gösterimizde işlerin nasıl yönetildiğini karşılaştırırdık. Bütün gün boyunca iş konuşabilirdik. Ara sıra politika tartışırdık ve bazen bu küçük tartışmalarla sonuçlanırdı ki buna bayılırdım. Onunla kavga etmeye bayılırdım.

Bazen ciddi şeylerden konuşurduk, bazen de o gün ne yediğimizi anlatırdık. Tüm bunlar olurken onun sesini bile duymamıştım. Önemli değildi. Onunla bu şekilde iletişim kurmayı seviyordum. Merakımın bir sonucu olarak kısa bir mesajla başlayan şey, beklenmedik bir arkadaşlığa dönüşmüştü. Jade görünüşüne ve mesleğine bakarak tahmin edebileceğiniz gibi biri değildi. Gerçekçi, kendini küçümseyen ve çok komik biriydi. *Çok komikti*.

Çok uzun bir süre, gerçekten Nicole ile birlikte olmam gerektiğini düşünmüştüm. Şimdi ise kafam karışmıştı. Onunla ilişkimin ilk günlerinde bile, sohbetlerimiz hiçbir zaman daha önce yaptığım sohbetler kadar derin olmamıştı.

Jade ile sohbet ettiğim kısa süre. Onları karşılaştırmamak çok zordu. Kız arkadaşım ile ne yapacağımı gerçekten çözmem gerekiyordu. *Ya sıçacaktım ya da ottan çıkacaktım.*

Nicole evlenmek istediğini bana açıkça belirtmişti. Sürekli ipuçları veriyordu. O ve ben ilişkimize çok zaman ayırmıştık. Sadece bu bile ilişkimizi yürütmek istememe neden oluyordu. Eğer şimdi vazgeçeceksek son iki yılın ne anlamı vardı? Ve onu incitmek istemiyordum. Yaptığımız şeyi yapmaya devam etmek çok daha kolay görünüyordu. Ama sonra Damien'in geçen Noel'deki sorusu sürekli aklıma geliyordu. *Nicole için ölü müydüm?* Bu soruya hala kesin bir evet cevabı veremiyordum.

Buna bir de şu anki ikilemimi -Jade'le ilgili düşünceleri uzak tutmanın giderek zorlaştığı gerçeğini- eklediğimde kafası karışmış bir orospu çocuğuydum. Özellikle de Jade'le bir şeyler yapmak gibi bir seçeneğim olmadığından. Peki, onunla gerçekten birlikte olamayacaksam neden hayatımla ilgili herhangi bir şeyi değiştireyim ki?

Bu özel gecede, Yeşim'den en son haber almamın üzerinden aslında birkaç gün geçmişti. Sanırım iletişim kurmaya gayri resmi bir ara vermiştik. Belki de en iyisi buydu.

Nicole ve ben bu akşam yemek için Damien ve Chelsea'ye gideceğimiz için minnettardım. Kafamı dağıtmama yardımcı olacaktı. İlişkim hakkında endişelenmek yerine zihinsel bir molaya ihtiyacım vardı. Kardeşim, karısı, Küçük D ve köpekler harika bir dikkat dağıtıcı olacaktı.

Ben parfüm sıkarken Nicole banyoya girdi. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet." Onu bir aşağı bir yukarı süzdüm. "Güzel

görünüyorsun." "Teşekkürler bebeğim."

Gülümsedi.

Nicole küçük şirin bir elbise giymişti ve saçları açıktı. Muhteşem, uzun, siyah saçları vardı - Jade'in tam tersi.

Neden yine Jade'i düşünüyorum?

"Bir şey getiriyor muyuz?" diye sordu. "Evet.

Yolda durup biraz bira alacağım."

Kapı aralığına yaslandı. "Küçük D'yi görmek güzel olacak."

"Evet. Hızla büyüyor."

Kollarını kavuşturdu. "Senin için her şey yolunda mı?"

Aynadan ona baktım. "Evet. Neden sordun?" "Son

zamanlarda biraz sessizsin. Bir şey mi oldu?"

Bunun ilişkimizin durumu hakkında bir konuşma başlatmam için bir işaret olması gerekirken, korktum.

"Her şey yolunda, Nic. Her şey harika."

Dediğim gibi... cehennemde bir el sepeti içinde.

Damien'lara olan yolculuğumuz olaysız geçti. Nicole ve benim aramdaki gerginlik azalmıştı. Bira almak için durduk ve donmuş margarita yapmak için bir şeyler aldık çünkü ne getirebileceğimizi sormak için aradığımda Chelsea akşam yemeğinde Meksika yemeği yiyeceğimizi söylemişti.

San Francisco'da esintili bir akşamdı ve kendimi alışılmadık derecede rahatlamış hissediyordum. Her şeyin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim.

Chelsea kapıyı açtı ve ben daha onu selamlayacak sözcükleri bulamadan, sanki rüzgâr benden kaçtı.

Omuzlarının arkasında, odanın köşesinde duran güzel, heykelsi sarışını görebiliyordum. Her şey yeniden déjà vu gibiydi. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmaya başladı, sadece onun ne kadar çarpıcı olduğunu neredeyse unuttuğum için değil, aynı zamanda yanında duran rastgele bir adam olduğu için.

Jade ve ben internet üzerinden bağlantı kurduğumuzu kimseye söylememiştik; bu konuda anlaşmıştık. O yüzden hemen oyunculuk şapkamı takmam gerektiğini biliyordum.

Damien tepkimden bir şeyler sezmiş olmalı ki bana sıırttı.

"Kız kardeşim Jade'i hatırlarsın," dedi Chelsea.

Ona yaklaştım ve doğal olmayan bir resmiyetle elimi uzattım. "Evet, tabii ki. Nasılsınız?"

Parmaklarını sıktığımda yutkundı. "Güzel."

Sol tarafına bakıp "Bu kim?" diye sorarken acı bir tonda konuşmasına engel olamadım.

"Bu Craig."

Elini uzattı. "Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum." Başımı salladım. "Selam."

İlk konuşan Nicole oldu. "Seni tekrar görmek güzel Jade." Jade rahatsız görünüyordu. "Ben de öyle."

"Uzun süre kalacak mısın?" Ben sordum.

"Annemizin durumu daha da kötüye gitti. New York'ta daha fazla kalamazdım. İzin istedim."

Neden bana söylemedi?

Bunu ona sormayı çok istiyordum ama yapamadım. Gözlerimiz kilitlendi ve sözel olarak ifade etmemiş olsam da sorumu hissedebildiğini biliyordum.

"Bunu duyduğuma üzıldüm," dedi Nicole.

"Eve bu kadar erken dönmeyi gerçekten beklemiyordum ama onunla birlikte olmam gerekiyordu."

Nicole bana doğru eğildi. "Bunu tamamen anlıyorum. Bu kararından pişman olmayacaksın."

Jade ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu ve bu kalbimi kırıyordu. Keşke onu sadece beş dakikalığına yalnız bırakabilseydim. Daha da ötesi, keşke bu kızıl saçlı adamın kim olduğunu bilseydim.

Yemek sırasında çok kasvetli bir hava vardı. Chelsea ve Jade'in annesinin durumunun iyi olmadığını biliyordum ama sanırım *ne kadar* kötü olduğunu fark etmemiştim.

Tanrım, hiç iştahım yoktu ama sırf ona bakarak dikkatimi dağıtmak için yemeği zorla yedim. Gözleri hüznle doluydu. Masanın karşısından gelen çiçek kokusu beni çıldırtıyordu.

Banyoya gitmek için ayağa kalktığımda sandalyem yere çarptı. Kendime engel olamadım. Messenger'ı açtım ve yazdım.

Neden bana geleceğini söylemedin?

Bana cevap veremeyeceğini biliyordum ama bu soru beni öldürüyordu. Bilmek istediğim o kadar çok şey vardı ki, mesela Craig'le çıkıp çıkmadığını. Kıskanmaya hakkım olmadığını biliyordum ama lanet olsun, kıskanıyordum. Ve bu gerçekten gözümü açtı.

Masaya döndüğümde gözlerimin içine bakıyordu ve "Özür dilerim" dediğinde mesajı okuduğunu anladım.

"Olma," diye karşılık verdim. Bunu içtenlikle kastetmişim. Bana geleceğini söylemediği için onu suçlu hissettirmek niyetim değildi. Çok daha önemli işleri vardı ve bana bir açıklama borçluymuş gibi hissetmek zorunda olmamalıydı.

Tuvalete gitmek için kalktıktan sonra telefonumun titrediğini hissettim. Bana bir mesaj gönderdiğini biliyordum. Kalbim bir kez daha çarpmaya başlamıştı. Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyordu çünkü mesajı okuyamamak beni öldürüyordu. Bu, "arkadaşınızdan" gelen bir mesaja vereceğiniz normal bir tepki değildi.

Duygularım son birkaç haftadır gelişiyor olsa da, ancak o anda bir şeyin farkına vardım. Duygusal aldatma bazı açılardan daha da yıkıcı geliyordu. Fiziksel temasın olmaması, her şeyin dışarı çıkmasına izin vermenin bir yolu olmadığı anlamına geliyordu. Hepsi bastırılmıştı. Sanki hiç gelişmeyecek, sürekli yaklaşan bir yağmur fırtınası gibiydi. Sağanak olmadan, asla geçmesi mümkün değildi. Uzaktan gelen bir gök gürültüsü gibi hep oradaydı.

Ben de yıldırımın düşmesini bekliyordum.

CHAPTER

Three

JADE

Banyo lavabosuna yaslandım ve yazmaya başladım.

Jade: Gerçekten de anlık bir karardı. Arkadaşım Craig, üzgün ve yalnız uçmak zorunda kalmayayım diye bana eşlik etmeyi kabul etti. Yedek oyuncu ben dönene kadar süresiz olarak benim rolümü üstlenecek. Uzun süre buradayım.

Cevap verebileceğini düşünmemiştim, bu yüzden bir dakika sonra o küçük noktalar belirdiğinde şok oldum.

Senin için endişelendim. Eve döndüğüne sevindim. Ben

de. Zamanı gelmişti.

Mho'nun Craig'i mi?

Jade: Onu yıllardır tanıyorum. Benim için bir kardeş gibidir. Birlikte birkaç gösteride yer aldık ama şehre taşındıktan sonra onunla erken tanıştım. Aslen Sacramento'lu. Yarın ailesini ziyaret etmek için oraya gidecek ve birkaç gün sonra New York'a geri dönecek.

Nerede kalıyorsun? Chelsea'de.

Tamam.

Şu anda bana nereden mesaj atıyorsun? Mutfaktan.

Masaya geri dönmelisin.

Döndüğümde, tam da bunu yaptığını gördüm. Nicole başını onun omzuna yaslamıştı. Böyle hissetmeye hakkım olmamasına rağmen onu onunla görmek beni öldürüyordu. Tyler'ın ona karşı hislerimin ne kadar güçlü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sırf onu hemen görmemeyi umduğum için eve geleceğimi ona söylememiştim. Her şeyin üstüne bir de bunu kaldıramayacağımı biliyordum. Sanırım biz -onun deyimiyle- pratikte bir aile olduğumuzda ondan saklanabileceğimi düşünmemem gerektiğini daha iyi bilmeliydim.

Şimdi, kız ona doğru eğilirken karşılarında oturmak zorunda kalmak, kaçınmaya çalıştığım şeyi sert bir şekilde hatırlattı.

Yemek boyunca Nicole'la havadan sudan konuştuk, ki bu benim için son derece garipti. Neyse ki Craig tiyatro kariyerimizin ilk günlerinden hikâyeler anlatmaya başlayarak günü kurtardı.

Tyler bütün gece gizlice bana baktı ve havadaki gerginlik devam etti.

O ve Nicole nihayet ayrıldıklarında duygusal olarak tükenmişim.

Boş mutfakta son şarabı bardağıma doldururken kız kardeşim gizlice yanıma yaklaştı.

"Sorun ne?" diye sordu. "Ne demek istiyorsun?" Bir yudum aldım.

"Sende bir şeyler olduğunu söyleyebilirim."

Chelsea'ye yalan söylemek gerçekten imkânsızdı. O benim tek sırdaşımdı ve ona her zaman her şeyi anlatabilirdim. Ama Tyler ve ben iletişim kurduğumuz gerçeğini tartışmayacağımıza dair birbirimize söz vermiştik. Yine de, kendimi çökmüş hissediyordum.

"Damien nerede?" diye sordum. "Hızlı bir duş alıyor."

"Eğer sana bir şey söylersem, ona söylemeyeceğine söz vermelisin." "Neden?"

"Tyler'ı da içeriyor."

Sonraki birkaç dakika boyunca ona Tyler'la ilk kez nasıl konuşmaya başladığımızı ve nasıl yakınlaştığımızı, yani iki insanın birbirinden binlerce mil uzakta olabileceği kadar yakınlaştığımızı anlatmaya devam ettim.

Chelsea bana kızgın görünüyordu. "Bunu benden sakladığına inanamıyorum."

"Özür dilerim. Kimsenin bilmemesi daha iyi, böylece neler olup bittiğini yanlış anlamazlar."

"Yanlış mı anladın? Neler olup bittiğini *tam olarak* anladığımdan eminim." Başını yavaşça salladı. "Lanet olsun... Damien'ın kardeşiyle bir ilişkin var."

Birden kızardığımı hissederek başımı salladım. "Bu bir ilişki *değil*. Bu farklı bir şey."

"Bu farklı, tamam. Buna *duygusal* ilişki deniyor, ancak size nasıl baktığını da gördünüz mü?"

"Nicole'u terk etmeyecek. Terk etmeyecek." "Bunu sana o mu söyledi?"

"İkimizin asla çıkamayacağı gerçeğini tartıştık." "Tam olarak neden?"

"Birincisi, o burada yaşıyor. Ben New York'ta yaşıyorum. Ama daha da önemlisi, o aileden biri gibi ve her zaman aile toplantılarında görmek zorunda kalacağın biriyle ilişki kurmak çok riskli. Ama yine de... onun bir kız arkadaşı var."

Sesini alçalttı. "Aramızda kalsın ama onun kızla birlikte olacağını pek sanmıyorum."

Bunun için çaresiz olsam da, içimde yeşeren sahte umudu parçalamak istiyordum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Bu sadece benim hissettiğim bir şey. O biraz yüzeysel ve sahte. Her ne kadar kendini gösterişli bir aktör gibi göstermeyi sevse de, bence özünde Damien'a daha çok benziyor. Bir yuva kurmak, anne ve babalarının sahip olduğu türden bir bağa sahip olmak istiyor. Babaları ölmeden önce anne ve babaları birbirlerine derinden aşıktı."

"Benim tam olarak bir eşe uygun olmadığımı unutuyor musun, Chels?"

"Kim demiş? İşin çılgınca belki ama sen tanıdığım en sevgi dolu, yüzeysel olmayan insanlardan birisin. İronik bir şekilde, sen *mükemmel bir* kadınsın çünkü birinin ilişki yaşamak isteyeceği türden biri gibi görünüyorsun, ama özünde daha çok evlenilecek birisin."

"Teşekkürler... Sanırım? Sürtük gibi göründüğümü mü söylüyorsun?"

Chelsea güldü. "Hayır, nabızı atan çoğu erkeğin sana karşı koyamadığını söylüyorum. Bu hayatım boyunca gözlemlediğim bir şey."

"Ve bu son zamanlarda başımı çok belaya soktu. Aldatılan insanlarla - kazara bile olsa- ilişkiye girmekten bıktım. Ve kesinlikle başka birine karşı hâlâ hisleri olan biri tarafından incitilmek istemiyorum. Başka bir Justin ve Amelia durumu istemiyorum. Bundan sağ çıkamam. Amelia'ya bile *benziyor*. Bu beni deli ediyor."

Damien odaya girdi. "Amelia kim?"

İkimiz de aynı anda döndüğümüzde onun bize şüpheyile baktığını gördük. Saçları duştan dolayı ıslaktı.

"Kimse yok," dedim çabucak.

"Düşün nasıldı?" Chelsea ilgisiz görünmeye çalışarak sordu. "Şey, kardeşimin adını duyana kadar güzel ve rahattım." Aptal rolü yapmaya çalıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Süpersonik işitme yeteneğimi unutuyor musun?" Kız kardeşim iç çekti. "Ne kadarını duydun?"

"Tyler'ın dayak yemek üzere olduğunu bilecek kadar."

Kahretsin!

"O yanlış bir şey yapmadı," diye ısrar ettim.

"Yine de," dedi Damien.

"İşte tam da bu yüzden çevrimiçi bağlantı hakkında hiçbir şey söylemedik. Yanlış anlayacağınızı biliyorduk."

"Oh, çok iyi anlıyorum. Kardeşim seni ilk gördüğü andan beri becermek istiyor. Hikayenin sonu. Ve her ne kadar ikinizin uyumlu olabileceğine inansam da, şu anda onun niyetine güvenmiyorum."

"Bu onun hatası değil. Onunla iletişime geçen bendim. Ben... yanlışlıkla onu Facebook'ta arkadaş olarak ekledim ve her şey böyle başladı."

Damien kıkırdadı, "Biriyle *yanlışlıkla* nasıl arkadaş olursun?"

Chelsea elini Damien'in koluna koydu. "Pekâlâ, sanırım bir gece için yeterince kışkırtma yaptık. Jade ve Tyler yetişkin insanlar. Bence bu işe karışmasak daha iyi olur."

Bu konuşmanın beni ne kadar üzdüğünü fark etmiş olmalı, çünkü ifadesi birden ciddileşti. "Seni daha fazla strese sokmak istememiştim Jade. Ty söz konusu olduğunda ağabey rolüne bürünmemek benim için çok zor, şimdi de konu sen olunca. İkiniz de benim için çok önemlisiniz. Sonuçta bu beni ilgilendirmez ve sana zarar vermediği sürece taşaklarına sahip çıkacaktır."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Teşekkür ederim, Damien."

O gece geç saatlerde, misafir odasındaki yatağımda otururken Messenger bildirimim çaldı.

Hey...uyanık mısın?

Uyandım. Selam.

Tyler: Selam. :-)

Ben başka bir şey yazmayınca tekrar yazdı.

Bu gece garip geçtiyse özür dilerim. Hiç

de değil.

Tyler: ...alaycı bir şekilde söylüyor.

Bütün gece bu durumu düşündüm. Kelimeler midemin çukurundaydı. Onları dışarı çıkarmam gerekiyordu.

Sanırım birbirimizle konuşmayı bıraksak iyi olacak. Bu gece sevdiğimiz insanlardan bir şeyler saklamanın yanlış olduğunu anladım. Nicole'u seviyorsun. Onun haberi yoksa her gün benimle konuşmamalısın. Son zamanlarda doğru düşünemiyordum ve sağduyuma aykırı davranıyordum. Tekrar söylüyorum, bence mesajlaşmayı kesmemiz en iyisi.

Şurada.

Ben söyledim.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyordu.

Gerçekten istediğim bu değildi. Onunla iletişimi kesmek istemiyordum. Aslında ona her zamankinden daha fazla ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Ama yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordum. Bu gece ona çok fazla bağlandığımın kanıtıydı ve yara bandını söküp atmam gerekiyordu.

Cevap vermesi çok uzun sürüyordu.

Kararın sana ait olması dışında ne diyeceğimi bilmiyorum. Sadece konuşmaya ihtiyacın olursa, burada olduğumu bil.

CHAPTER

four

TYLER

İçeri girdikten sonra rottweilerlar üzerime atladı. Havlamaları, aksi halde sessiz olan alanda yankılandı.

"Hey, Dudley. Eğil oğlum. Hey, Drewfus. Tamam, tamam. Ben de sizi seviyorum çocuklar."

Chelsea yeğenimi taşıyarak yaklaşırken, Küçük D işaret parmağıyla beni gösterdi. "Dick!"

Kıvırcık sarı saçlarını hışkırdattım. "İşte böyle. Nasıl gidiyor, dostum?"

Provanan eve dönerken yolumun üzerinde olduğu için Damien'ın evine uğramaya karar vermiştim. Jade'le karşılaştığım gecedan beri oraya gitmemiştim.

"Damien nerede?"

Chelsea, Damien Jr'ı tutuşunu düzeltti. "Dairelerden birinde sızıntı var. Gidip bakmaya gitti."

Chelsea ile birlikte yaşadıkları bina ağabeyime aitti. Ara sıra bir şeyler ters giderdi ve dışarıdan yardım almadan önce her zaman kendi başına düzeltmek için elinden geleni yapardı.

"Onu uyuması için yatıracağım," dedi. "Hemen dönerim."

Chelsea yeğenimi yatak odasına götürürken ben de etraflı kolaçan etme fırsatı buldum. Jade'in kalacağı oda boştu. Evde değildi. Onu göremeyeceğimi anladıktan sonra nabzım yavaşladı.

Baldızım döndüğünde, "Yeşim nerede?" diye sordum.

"Son birkaç günü Sausalito'da ailemin yanında geçirdi. Annemin durumu daha kötü, bu yüzden birimizin orada olması en iyisi."

"Özür dilerim, Chels."

Sessizce başını salladı ve "Nicole ile aranız iyi mi?" diye sordu.

Chelsea garip davranıyordu ve artık bir şeyler bildiğinden emindim.

Kaşlarımı şüpheyile kaldırdım. "Bunu bana sormanızın özel bir nedeni var mı?"

"Hayır."

Baldızım korkunç bir yalancıydı. Birbirlerinden uzakta yaşadıkları zamanlarda Jade'in ondan bir şeyler saklaması bir şeydi. Ama şimdi birlikte yaşıyorlardı. Benim hakkımda konuştuklarından emindim.

"Jade sana tam olarak ne söyledi Chelsea?"

Yenilgiyle nefesini dışarı verdi. "Her şeyi."

"Hiçbir şey olmadı."

"Gerçekten mi?" diye sordu kuşkuyla.

Uzun bir sessizlik anından sonra, "Artık bir şey olduğu yok. Haftalardır görüşmüyoruz. Onun istediği de buydu. Ama muhtemelen bunu zaten biliyorsunuzdur."

"Aslında *istediği* bu değildi ama böyle olması gerektiğini düşünüyordu."

Telefon çaldı ve konuşmamızı böldü. Chelsea'nin Jade'le konuştuğunu duyabiliyordum.

"Jade... daha yavaş konuş. Seni anlayamıyorum." Daha iyi duyabilmek için parmağıyla kulağını kapattı. "Şimdi gelip seni alamam. Küçük D'yi uyuması için yatırdım ve Damien da binadaki kırık bir boruyu tamir ediyor."

Birden kalbim çarpmaya başladı.

"Arabaya ihtiyacı var mı?" diye araya girdim.

Chelsea eliyle telefonu kapattı. "Evet. Annemlerde. Biraz panik atak geçiriyor ve gelip onu alabilir miyim diye soruyor. Sanırım iki gündür orada olmak onun için biraz fazla oldu. Henüz bir arabası yok. Onu Damien bıraktı."

"Ona yolda olduğumu söyle. Sadece nereye gideceğimi mesaj atmanı istiyorum." "Emin misin?"

"Evet."

Kız kardeşiyle konuşmaya devam etti. "Tyler gelip seni alacak." Chelsea tekrar ısrar etmek zorunda kaldığında Jade'in bundan pek memnun olmadığı belliydi, "Jade... Seni alması için onu *gönderiyorum*. O zaten burada. Yola çıktı." Durakladı. "Tamam, ona söylerim."

Chelsea aramayı sonlandırdı, "Ön taraftayken kornaya basmamı ve onun dışarı çıkacağını söyledi. Babamın soru sormasını istemiyor. Sana adresi mesaj atarım."

"Tamam."

Bu koşullar altında onu almak ne kadar tuhaf olsa da, midemdeki heyecan duygusuna engel olamıyordum.

Arabama doğru yürürken, bagajımda aylar önce Yeşim'e göstermek için aldığım bir şey olduğunu hatırladım. Asıl niyetim fotoğrafını çekip Facebook'tan ona göndermekti. Benimle iletişimi kestiğinden beri hiç fırsatım olmamıştı. Ama bugün onu göreceğime göre, bunu kullanabilirdim.

Bu şartlar altında herhangi bir şeyin onu neşelendirebileceğinden emin değildim ama deneyecektim.

CHAPTER

five

JADE

Annemin odasının kapısı kapalıydı. Ağrısını dindirmek için verdikleri morfinin etkisiyle son zamanlarda giderek daha fazla uyuyordu.

Son iki gün bir gerçeklik kontrolü oldu. Uzak kaldığım onca ay için kendimi daha da suçlu hissettim. Ama biraz nefes almaya ihtiyacım vardı. Onun bu şekilde acı çektiğini görmek çok fazlaydı.

Pencere kenarında gözyaşlarımı silerken babam arkamdan geldi.

"Özür dilerim tatlım. Anneni böyle görmenin ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. O her zaman bizim dayanağımız oldu, değil mi?"

"Senin için daha güçlü olamadığım için üzgünüm baba."

"New York'tan ayrılman büyük bir fedakarlıktı ve muazzam bir güç gösterdi. Sadece kendine iyi bak, balkabağım. Endişelenmen gereken tek şey bu. Bu hepimiz için eşit derecede zor."

"Yarın sabah ilk iş döneceğim." Gözyaşlarımın yeniden akmaya başladığını hissettim. Babamın beni ağlarken görmesini istemediğim için, "Bir arkadaşım beni alacak. Dışarıda bekleyeceğim ve biraz hava alacağım, tamam mı?"

"Elbette," dedi biz kucaklaşırken. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Dışarıda güneş batmaya başlamıştı. Ailemin merdivenlerine otururken gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin verdim. Sesimi dinlerken

Komşunun rüzgâr çanları, başımı dizlerime yasladım ve gözyaşlarım tozluklarımın kumaşını ıslatırken daha çok ağladım.

Bir arabanın tekerleklerinin altından gelen çakıl sesi başımı kaldırmama neden oldu. Tyler'ın siyah Ford Explorer'ının geldiğini görünce hızla gözlerimi sildim.

Ayağa kalkıp ona yaklaşıırken, her şeyi net gördüğümde emin olmak için gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Aman

Tanrım. Bu

da ne?

El salladığında kendimi tutamayıp kahkahalara boğuldum. Artık mutlu gözyaşlarımı üzgün olanlardan ayırt edemiyordum.

Yolcu tarafındaki kapıyı açmak için yanıma geldi. O anda başımı kaldırdığımda babamın pencereden bize baktığını gördüm. Ne düşünmüş olabileceğini ancak hayal edebiliyordum: *Damien'in kardeşi zebra desenli bir Snuggie giymiş kızımı almaya gelmişken ne yapıyordu?*

"O şeyin içinde ne yapıyorsun?" "Bu
görünüşü sevdiğini sanıyordum
Jade."

"Kendi evimin mahremiyetinde, evet."

Sürücü tarafına geri döndüğünde hınzırca sırıttı. Tanrım, çok yakışıklıydı. Gülümsemesinin gamzelerini nasıl vurguladığını daha önce hiç fark etmemiştim. Giyilebilir bir battaniyenin içinde bile seksi görünebilmesi beni şaşırtmıştı.

"Beni güldürmeyi başardın, Tyler." "Bu yüzden
mi maskaran akıyor?"

"Rakun gözlerim var çünkü sen gelmeden önce ağlıyordum. Ama şimdi ağlamıyorum. O yüzden teşekkür ederim."

Arabayı çalıştırdı. "Nereye gidiyoruz?"

Gözlerimin kenarlarını tekrar sildim. "Bilmiyorum."

Arabası hafif bir puro ve kolonya karışımı gibi kokuyordu. Buna bayıldım. "Seni Chelsea'ye geri götürmemi ister misin?"

"Evet, sanırım öyle."

Arabayla uzaklaşırken, "Oraya geri dönmek için pek hevesli görünmüyorsun," dedi.

"Dürüst olmak gerekirse şu anda hiçbir yere ait değilmişim gibi hissediyorum. Ailemin evi iç karartıcı ve hüzünlü, Chelsea'nin evi ise köpekler ve Little D. arasında bir hayvanat bahçesi gibi. Onları seviyorum ama kendi özelime alıştım."

"Mahremiyet mi istiyorsun?"

"Bir otele yerleşmediğim sürece bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

Muhteşem dudaklarını büzdü ve bir şeyler düşünüyor gibiydi. "Seni bir süreliğine huzur bulabileceğin bir yere götüreceğim."

"Nerede?"

"Benim küçük bir yer dediğim... Öğreneceksin."

Onunla mücadele edemeyecek kadar güçsüz hissederek sadece sordum: "Nasıl bu kadar çabuk bir Snuggie buldun? Artık onları bulmak o kadar kolay değil."

"Bilmen gerekirdi, değil mi?" Gülümsedi. "Aslında bir süre önce aldım. Sana şaka olsun diye içinde bir fotoğrafımı gönderecektim. Ama hiç fırsatım olmadı çünkü benimle konuşmayı bıraktın."

"Bunu neden yaptığımı biliyorsun."

"Özlüyorum. Seninle konuşmayı özlemiş olsam da seni suçlamıyorum." Bana doğru baktı. "Ama sen haklıydın. Bir şeyin bizi iyi hissettirmesi, onun doğru olduğu anlamına gelmez."

"Peki nedir *bu*... şu anda yaptığımız şey?"

"Bence şu anda bir arkadaşına ihtiyacın var. Doğru ya da yanlış... Bu gece senin için öyle olmama izin ver. Yarın konuşmamaya devam edebiliriz."

Çıkışlardan birine çekene kadar 101. yolda ilerlemeye devam ettik.

"Sadece içmemiz için bir şeyler alıyorum," dedi. "Bir tane içebilirmişsin gibi görünüyorsun. Haksız mıyım?" Göz kırptı. "Geri geleceğim."

Hâlâ zebra battaniyesiyle örtülü halde içki dükkânına koşmasını izledim.

Geri döndüğünde sürücü kapısını kapattı ve bana döndü, "Bazı insanların bana deliymişim gibi baktıklarına inanabiliyor musun?" diye şaka yaptı, alkol dolu kâğıt torbayı arka koltuğa yerleştirirken.

"İçeri bir zebranın girmesini beklemiyorlardı."

"Hem de bir rakunun etrafında dolaşan bir rakun!" diye şaka yaptı. "Çabuk olun! Biri hayvan kontrolünü arasın."

Tyler beni yine güldürmeyi başardı. Sadece sürmeye devam ederken beni nereye götürdüğünü ya da niyetinin ne olduğunu sorgulamadım.

Ne olduğunu anlamadan San Jose'de gri, sıva bir evin önünde durmuştuk. "Neredeyiz biz?"

Tyler gülümsedi. "Burası annemin evi."

"Neden burada olduğumu sorgulamayacak mı?"

"Hayır. Zaten ana eve girmeyeceğiz." "O zaman nereye gidiyoruz?"

"Ağaç evim. Seni oraya yerleştireceğim. Sonra da seni yalnız bırakacağım."

"Bu ağaç ev ahır mı?"

Kıkırdadı. "Sağlam derken ne demek istiyorsun?"

"Yani... yapısal olarak sağlam."

"Şehirli bir kız gibi konuştun. Evet, çok güzel. Burası eşi benzeri olmayan bir ağaç ev. Güvende olacaksın." Bunu söylerken elini kısa bir süreliğine kalçama koydu ve bacaklarımın arasındaki kaslar içgüdüsel olarak kasıldı. Ondan inanılmaz derecede etkilenmişim ve belki de o ana kadar ne kadar etkilendiğimi fark etmemiştim.

Boğazımı temizledim. "Biraz yükseklik korkum var. Bu yüzden sordum." "Aşağıya düşmeyeceksin. Merak etme."

"Güzel. Çünkü bu zaten boktan olan bir günü daha da kötüleştirirdi."

Tyler şaka yapmıyormuş. Yukarı tırmandığımızda, bunun sıradan bir ağaç ev olmadığı belliydi. Elektrik, tam boy bir yatak ve hatta bir televizyon ile son teknoloji ürünü bir evdi. Babasının ölmeden önce burayı inşa etmeye başladığını anlattı. Sonunda Damien ve Ty tamamlamış.

Lambayı yaktı ve titrediğimi fark etti. "Üşüyor musun?"

"Biraz."

Uzun zebra battaniyesini başının üzerine kaldırdı. "İşte, buna gir."

Tyler yaklaştı ve polar kumaşı başımın üzerine koydu. Battaniye onun vücudundan sıcaktı ve sarhoş edici kokusuyla kaplanmıştı. Bana sarılmış olanın o olduğunu hayal etmek kolaydı. Göğüslerim karıncalanmaya başladı.

Onu istedim.

Battaniyeyi üzerine çektiği için saçları dağılmıştı. Artık vücudunu görebildiğim için Tyler'ın sıkı fiziğine bakmaktan kendimi alamıyordum. Kasları siyah gömleğinden taşıyordu. Güzel, mavi gözleri bana bakarken parlıyordu. Kesinlikle karşılıklı bir çekimi yansıtıyorlardı. Bunu hissedebiliyordum, neredeyse tadını alabiliyordum ve tahrik edici olduğu kadar rahatsız ediciydi de. *Kesinlikle daha tahrik ediciydi.*

Yine de, havadaki cinsel enerjiye rağmen, bir rahatlık hissi de vardı. Yaptığımız birçok sohbetten birbirimizi zaten yakından tanıyorduk. (Birini Messenger'dan ne kadar yakından tanıyabilerseniz o kadar yakından.) Ama onun yanında olmanın fiziksel farkındalığı kesinlikle alışık olmadığım bir şeydi.

Sonunda havadaki gerginliği kırarak konuştum. "Snuggie'mi kaybettiğimi nereden bildin? New York'ta bırakmıştım."

"Seni çok iyi tanıyorum Jade."

"Öyle mi?"

"Sadece bir süreliğine içeri girmeme izin verdiğin için."

Biliyorum.

Bu tehlikeliydi.

Gözlerini kırptırdı, bakışlarını kırmış gibi görünüyordu. "Her neyse, kendini evinde hisset. Sana bir içki hazırlayacağım ve sonra biraz yalnız kalmak istersen seni rahat bırakacağım. Yaprakların hışırtısını dinlemek için buradan daha huzurlu bir yer olamaz."

"Bu gece ne yapacaksın?"

"Annemle takıl, eski odamda uyu. Sabah seni Sausalito'ya geri götüreceğim."

Odadaki fil olan soruyu sordum. "Nicole nerede olduğunu biliyor mu?"

Yutkundu. "Ona içki dükkanından mesaj attım ve geceyi San Jose'de annemlerde geçireceğimi söyledim."

"Anlıyorum," dedim basitçe.

Tyler satın aldığı alkolü buruşuk kâğıt torbadan çıkardı. "Bu gece ne servis ediyorsunuz?"

"Viski sours. En iyi viskiyi de ben aldım." Göz kırptı.

"Hennessy. Çok komik."

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Aslında Jameson'ın tadını tercih ederim."

CHAPTER

six

TYLER

Bunu söyledikten sonra Jade'in yüzü kıpkırmızı oldu. Yorumumun bu kadar imalı olmasını istememiştim. Ama Tanrım, sözlerimin tetiklediği düşünceler.

Jade Jameson'ın tadının herhangi bir viskiden çok daha iyi olduğuna eminim. Boğazını temizledi. "Gerçekten... Jameson'ı Hennessy'ye mi tercih ediyorsun?" "Evet. Hennessy teknik olarak konyaktır. Ben viskiyi daha çok seviyorum."

Gülümsedi. "Chelsea bana Damien'in soyadını ilk söylediğinde bunun çok komik olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Hennessy ve Jameson'ın alkol markası olduğunu bilmiyordu."

"Bunun onun aklından tamamen geçtiğini görebiliyordum. Aklıma gelen ilk şey buydu."

"Ben de." Gülümsedi ve yüzü kızarır gibi oldu.

O anda alışılmadık derecede utangaç görünüyordu. Zebra battaniyeye sarılmıştı, rimeli hâlâ bulaşmıştı ve ruju biraz bulaşmıştı. Kalanını öpüp çıkarmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Bu düşünceyle aletim seğirdi.

O kadar doğal bir güzelliği vardı ki makyaja ihtiyacı yoktu. Minik burnu mükemmel bir şekilde sivriydi. Kocaman gözleri vardı ve şu anda gözlerinde daha önce eksik olan ışık geri gelmiş gibiydi. Bunun sorumlusunun ben olduğumu bilmek beni memnun ediyordu.

"Hemen döneceğim Jade Jameson. Aşağıdan sana bir bardak getirmem gerekiyor."

"Tamam." Yatağa rahatça uzandı ve "Benimle biraz yiyecek misin?" diye sordu.

"Belki sadece bir tane."

Tam aşağı inmek üzereyken, sesi beni durdurdu. "Tyler?"

"Öyle mi?"

"Bu gece için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti."

Annemin evine girdiğimde, beni evde fark etmeyeceğini umarak olabildiğince sessiz olmaya çalıştım. Annem genellikle gecenin bu saatinde yatak odasında meditasyon yapar ya da kitap okurdu. Ama bu gece öyle bir şansım yoktu.

Sesi bana gizlice yaklaştı. "Tyler... Bu gece seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Anne..."

"Neden ürkmüş görünüyorsun evlat?"

"Odanda olursun diye düşünmüştüm."

"Neyin peşindesin?"

"Hiçbir şey."

Yalan söylediğimi anlayınca başını eğdi. "Tyler..."

Suçlu bir kahkaha attım. "Sadece ağaç eve götürmek için birkaç bardak alıyordum."

"Nicole orada seninle mi?"

Durakladım. "Hayır."

"İkinci bardak kimin için?"

Tereddüt ettim ve "Jade" diye cevap verdim.

Alnını kaldırdı. "Jade... Chelsea'nin kız kardeşi mi?"

"Evet."

Yüzünde bilmiş bir ifade belirdi. "Oh."

Birkaç saniye birbirimize baktık ve ben "Bir şey olduğu yok. Ailesinin evindeydi. Annelerinin durumu kötüleşince Jade küçük bir sinir krizi geçirdi. Onu bırakmam için Chelsea'yi aradığında Damien'ın evindeydim. Küçük D uyuduğu için onu almayı teklif ettim. Jade evlerine dönmek istemedi, ben de onu buraya getirdim. Çok stres altında ve ağaç evin güzel bir sığınak olacağını düşündüm."

"Açıklamana gerek yok."

"O zaman neden bana öyle bakıyorsun?"

Biraz güldü. "Tyler, kusura bakma ama geçen Noel'de o kadına verdiğin tepki efsane oldu. Eğer şu anda onu ağaç evde saklamanda kesinlikle müstehcen bir şey olmadığına inanmamı bekliyorsan, sen delisin."

"Geçen Noel'de olanları nereden biliyorsun? Olay olduğunda odada değildin."

"Kardeşin söyledi."

"Harika."

Annem çaydanlığı kaptığı gibi doldurmaya başladı ve şöyle dedi: "Aşık olmakta yanlış bir şey yok. Kimden etkileneceğimizi seçemeyiz. Ama daha fazlası mı var?"

Anneme yalan söyleme yeteneğim hiç olmamıştı. Sonraki birkaç dakika boyunca ona Jade ile aramızda geçenleri anlattım.

"Sadece dikkatli ol," dedi. "Nicole'den hoşlanıyorum. Gerçekten severim. Çok tatlı biri. Ama onun doğru kişi olduğuna inanmıyorum. Jade'le bu kadar ileri gitmen için bir şeylerin eksik olması lazım. Sen daha gençsin. Fikrini değiştirmeye hakkın var. Ama birini oyalamaya hakkın yok. Hiçbir kadın kalbi başkasında olan bir adamla birlikte olmayı hak etmez."

Bana zaten uzun zamandır bilmediğim bir şey söylemiyordu.

"Haklısın. Ama ben Nicole ile birlikte olduğum sürece Jade'e hiçbir şey olmayacak."

"Aynı şekilde, sırf gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor diye bir şeye sahip olamayacağınıza inanmayın. Mükemmelliği hak ediyorsunuz."

Jade'e geri dönmem gerekiyordu.

"Konuşma için teşekkürler anne." Beni durdurduğunda uzaklaşmaya başladım. "Ah, Tyler?"

"Öyle mi?"

"Bardakları düşürmemeye çalış." Sırıttı.

"Ukala."

Elimde bardaklarla ağaç eve geri tırmanırken kalbim hızla çarpıyordu.

"Bu biraz zaman aldı," dedi Yeşim. Yatakta uzanıyordu ve doğrulup oturdu. "Annem beni yakaladı."

Yüzünde bir panik ifadesi belirdi. "Ona burada olduğumu söylemedin, değil mi?"

"Yapmak zorundaydım. Sorun değil. Onun için sorun değil." "Bir ilişkimiz olduğunu düşünüyor."

Başımı salladım. "Hemen hemen."

Jade eğlenmiyordu. "Annenin benim kötü bir insan olduğumu düşünmesini istemiyorum."

"O bilmiyor. Ona gerçeği söyledim."

Ben içkisini hazırlayıp ona uzatırken sessizdi. "Al bakalım."

Benden aldı ve tadına baktı. "Mmm. Bu iyi. Aşağı inerken biraz yakıyor. Ama tam da ihtiyacım olan şey." Bir yudum daha aldıktan sonra, "Şovun ne zaman başlıyor?" diye sordu.

"Bir ay içinde. Provalara bu hafta başladık. Sen çağırdığında ben de oradan geliyordum."

"Sen gerekir muhtemelen olmak çalışıyorum senin Çizgiler bu gece yerine bana bakmaktan."

Onun yorumu bana bu gece bir yerde olmam gerektiğini unuttuğumu hatırlattı.

"Bekle," dedim bir mesaj yazarken.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?"

"Rol arkadaşım Audrey ile bu akşam bir sahnenin provası için buluşacaktık. Ona gelemeyeceğimi hiç söylemedim."

"Başını belaya sokuyorum."

Hiçbir fikrin yok.

Audrey hemen bana mesaj attı. "Az önce cevap verdi. Önemli bir şey olmadığını söyledi. Kocasınınla birlikte hatları yönetecekmiş."

"Sahneyi *benimle* çalışmak ister misin? Audrey'nin rolünü ben yaparım." Sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Sen ciddi misin?"

"Neden olmayayım ki?"

"Bu gece yalnız kalmak istediğini sanıyordum. Aşağıya inip seni kendi haline bırakacaktım."

"Gerçekten yalnız kalmak istemiyorum."

O zaman ikimiz de aynı fikirdeyiz. Onu terk etmek isteyeceğim son şeydi. "Tamam.

Arabama gidip senaryoyu alacağım."

Onunla birlikte ağaç eve döndüğümde, içimi ani bir utanç duygusu kapladı. Ya oyunculuğumun berbat olduğunu düşündüyse? Ne de olsa o gerçek biriydi.

"Yani, hikayenin özünü biliyorsun, değil mi?"

"Bana parça parça anlattın. Ama bana bu sahneyi anlat."

"Karakterim Xavier, bir sonraki Büyük Amerikan Romanını kaleme almaya çalışan bir yazar. Karısı Justine, ihmal edildiğini hissettiği için onu terk etmeyi düşünüyor. Bu sahnede, onunla bu konuda yüzleşiyor."

Jade'i sahneyi dikkatle okurken izledim. "Tamam, hazırım," dedi sonunda.

Sadece bir senaryomuz olduğu için, paylaşabilmek adına yatakta onun yanına oturdum.

İleri geri gitmeye başladık ve role bu kadar doğal bir şekilde girmesi beni çok şaşırttı. Gerçek bir profesyoneldi ve bu belli oluyordu. Replikleri gözlerinde büyük bir tutkuyla okudu, tamamen karaktere dönüştü. Hatta gözleri sulanmış gibi görünüyordu. Bunun o anki duygusal durumuyla bir ilgisi olabileceğinden şphelensem de, daha önce işaret verildiğinde ağlayabilen biriyle hiç alışmamıştım.

Bir noktada, sahnenin ortasında durdum. "Harikasın."

"Bu senaryoda yok."

"Hayır, değil."

Uzun bir sessizlik anı yaşandı.

"Biliyor musun, Justine rolünün altından kalkabileceğini hiç sanmıyorum. Çok mükemmel görünüyorsun. Onun karakterinin kusurlu, çirkin ördek yavrusu olması gerekiyordu."

Yorumumu düşündükten sonra şöyle dedi: "Biliyor musun? Hayatım boyunca bu cümleyi duydum - çok yakışıklı, çok mükemmel olduğumu. Ve biliyor musun? Benim için hiç işe yaramadı. Çünkü sonuçta, en azından benim geçmiş ilişkilerimde olduğu gibi... ilginç, sade Jane erkeği elde ediyor. Benim gibi birinin heyecanı geçince, o kadar da hırslı olmayan biriyle yuva kurmak istiyorlar."

"Belki de seninle başa çıkabilecek gerçek bir erkek bulamamışsındır."

Bu meydan okumaya hazır hissediyordum.

"Mesele şu ki... sahne almak yerine geceleri evde oturup film izleyen kız arkadaş olmak istemediğimden değil... ama her şeyi istiyorum. Bir gün aile *ve ilgi* odağı olmak istiyorum. İkisinden biriyle yetinmek istemiyorum."

Hayata olan tutkusu ve hırsı onun sevdiğim yönlerindendi. "İstediğin her şeyi hak ediyorsun. Yerleşmek zorunda olmamalısın. *Asla*. I

Kendim için istediklerim ile başkaları için yapmam gerektiğini hissettiklerim arasında sıkışıp kaldım. Oyunculuk konusunda gerçekten ciddi olsaydım Los Angeles ya da New York'a taşınırdım. Aileme ve arkadaşlarıma yakın, rahat bir hayat istiyorum ama daha fazlasını da arzuluyorum. *Çok daha fazlasını*. O yüzden bu endişeli duyguyu anlayabiliyorum. Sanki dışarıda daha büyük bir şey varmış da ben onu kaçırmışım gibi."

Ne dediğimi tam olarak anlamış gibi gülümsedi. "Bence bu yönden birbirimize çok benziyoruz."

"Evet."

Gözlerimiz normalden daha uzun süre kilitlendi.

Yeşim aniden, "Burası gerçekten çok sıcak olmaya başladı. Sanırım bir süreliğine zebradan uzaklaşmaya ihtiyacım var."

Jade battaniyeyi başının üzerinden kaldırdı ve altına giydiği ince, beyaz gömleği ortaya çıkardı. Dikleşmiş meme uçları görünüyordu. Birkaç saniye bakmaktan kendimi alamadım. Belki birkaç saniyeden daha fazla. Ondan ne kadar etkilendiğimin farkında olduğunu biliyordum. Bu kesinlikle bir sır değildi. Ama o anda onu ne kadar çok istediğimi bilemezdi. Aletim sertleşti ve sertleşmemek için kendimi zor tuttum.

Bana ne olduğunu bilmiyordum ama bir ihtiyaçla dolup taşıyordum, ona ne düşündüğümü söyleme ihtiyacı duyuyordum. Kelimeler ağızımdan çıkmadan önce

Onları iyice düşün.

"Onu senin için terk ederdim Jade."

CHAPTER

seven

JADE

Az önce düşündüğüm şeyi mi söyledi?

Tyler devam etti, "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum... tam bir pislik gibi görünmeden. Yeğenimiz ne düşünürse düşünsün... ve hatta Damien bazen benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, ben gerçekten bir pislik değilim. Eskiden olduğumdan daha iyi bir insan olmaya çalışıyorum."

Dürüstlüğünü takdir ettim ve içimi heyecanla doldursa da beni her şeyden çok gerdi.

"Benim için kız arkadaşını terk edeceğini söylemen beni pek de heyecanlandırmıyor. Bunun tekrarlanmayacağını kim söyleyebilir? Benden daha iyi, daha güzel başka biri çıkar... ve tarih tekerrür eder."

Tyler bir an için kendi saçlarını kavradı, duygularını açıklamakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu. "Başka bir şey istediğimi sanmıyordum Jade. Mutluydum, öyle sanıyordum. Seni *aramıyordum*. Sana karşı neden böyle hissettiğime dair mantıklı bir açıklama istiyorsan, bunu sana veremem. Seninle ilgili aklımı kaçırmama neden olan şeyin ne olduğunu açıklayamam. Anlamaya çalıştım. Tek bildiğim, seninle ilk tanıştığımda, dışarıdan bakıldığında dünyanın en güzel kadını olduğunu düşündüğüm ama bunun bile tepkimi tam olarak açıklayamadığı. Şimdi seni zaman *içinde* tanıdığım için, en güzel olanın içindekiler olduğuna eminim. Senin için deli oluyorum, ama senin de benim için aynı şeyi hissedip hissetmediğini bilmiyorum, çünkü bana hiç söylemedin. Nicole'u terk etmediğimi söylemek gerçekten boktan bir şey çünkü sana gerçekten sahip olup olamayacağımı bilmiyorum, ama bu

Gerçek. Böyle hissettiğim için kendimi bir pislik gibi hissediyorum ama sana karşı dürüst olmam gerekiyor. Daha önce hiç kimse için böyle hissetmediğimi bilmeni istiyorum."

Bunu söylediğini duymak şaşırtıcı olduğu kadar ürkütücüydü de. "Beni korkutuyorsun, Tyler."

"Neden?"

"Çünkü seninle ilk tanıştığım andan itibaren bir şekilde bana ait olduğunu hissettim. Sen Damien'ın kardeşi olduğun için mi, ben de Chelsea'nin kız kardeşi olduğum için mi, yani eşleşmemiz mantıklı olduğu için mi bilmiyorum... ama tanıştığımız andan itibaren yersiz bir sahiplenme hissettim. Ve açıkçası, bu bir sorun... çünkü sen alındın. Bu duygunun geçeceğini sanmıştım. Ama o günden sonra seni düşünmeden edemedim. Bu yüzden ilk kez Facebook sayfana girdim. Ama uzun mesafe olayını nasıl yapacağımı ve hatta sana nasıl tam olarak güveneceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, birbirimize bağlandığımızda, başka biriyle olduğumdan daha farklı hissettiğim. Ama itiraf etmeliyim ki bu beni korkutuyor çünkü aramızdaki ilişkinin gerçekten yürüyüp yürümeyeceğini bilmiyorum."

Gözleri karardı. "Bundan neden şüphe ediyorsun?"

"Nicole'un resimde bile olmadığını varsayalım. Sadece sana ve bana bakalım. Neredeyse hiç iznim yok. Aileni bırakıp işsiz bir şekilde New York'a taşınmak istemezsin. Peki ya oraya gittiğinde mutlu olmazsan? Çok fazla bilinmeyen var ve dürüst olmak gerekirse Tyler, seni kaybetmeye dayanabilir miyim bilmiyorum. Kulağa garip geldiğini biliyorum ama başka bir deyişle, eğer sana hiç sahip olmazsam seni kaybedemem. Bu mantıklı mı?"

Başını salladı. "Bu çok mantıklı. Seninle aramızın hiç kötü olmasını istemiyorum çünkü biliyorum ki kardeşlik bağımız her zaman devam edecek."

Evlilik. Aynı zamanda, senin yanında olup da nasıl böyle hissetmeyeceğimi bilmiyorum."

"Ne yapacağız?"

"Sadece iki seçenek var. Ya hiçbir şey yapmayız... ya da *her şeyi* yaparız. Seninle arada bir şey varmış gibi hissetmiyorum Jade. Seni ilk gördüğüm andan itibaren sıfırdan yüze çıkmışım gibi hissediyorum."

Onu benim için terk edeceğini söyledi. Ama bunun ne anlama geldiğini söylemedi. Benim için taşınacak mıydı? Sırf daha büyük bir kariyerim olduğu için bunu yapmasını beklemem adil miydi? Gerçekten birlikte *olmanın* lojistiğinin ne anlama geleceğini anlıyor mu? Taşınmaya karar verirse bana kızmaya başlar mıydı? Bu gece çözmem gereken çok şey vardı.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Yaptığım şeyi ağzımdan kaçırdığım için özür dilerim. Senin yanındayken duygularımı nasıl saklayacağımı gerçekten bilmiyorum. Sana bir şeyler haykırmak istememe neden oluyorsun. Eninde sonunda Kaliforniya'ya dönmek zorunda kalacağımı biliyordum ama bu kadar çabuk olacağını hiç beklemiyordum. Uzaktayken daha kolaydı. Ama burada olmanı asla değiştiremem. Söyleyecek daha çok şeyim var ama bu akşam senin rahatlamanla ilgili. Kafadaki her şeyi unut, tamam mı? Dinlenmeni istiyorum, böylece yarın seni annenin evine temiz bir zihinle götürebilirim."

Buna karşı çıkmayacaktım. Gitmesi daha güvenliydi çünkü artık onun yanında kendime tam olarak güvenmiyordum.

"Teşekkür ederim, Tyler."

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at. Hemen aşağıda olacağım, tamam mı?" "Evet. İyi geceler."

"İyi geceler, Jade."

Gece saat 3'ten kısa bir süre sonra gelen telefona kadar huzurlu bir gece geçirdik.

CHAPTER

eight

TYLER

Eski yatak odamdaki komodinin üzerinde titreyen cep telefonum beni uyandırdı.

Jade'den bir mesajdı.

Annem öldü.

Aman Tanrım.

Yataktan fırlayıp gecenin karanlığında ağaç eve doğru ilerlerken ellerim titriyordu.

Yatağın üzerinde oturmuş, başını ellerinin arasına almış hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Onun acısını dindirmekten başka bir şey istememiştim. Hiç düşünmeden yatağa koştum ve kollarımı ona doladım.

Kalbim çok hızlı atıyordu. Hiçbir kelimenin yardımcı olmayacağını biliyordum. Sadece bana ihtiyacı vardı.

Sonunda fısıldadım, "Seni eve mi götüreceğim?"

"Babam sabaha kadar gelmememi söyledi."

"Tamam."

Gömleğimi kavradı. "Kalmana ihtiyacım var. Yalnız kalmak istemiyorum."

Sanki onu bırakabilirmişim gibi.

"Seni bırakmayacağım."

Başının arkasını göğsüme yaslayıp hıçkırarak hıçkırarak ağlarken, kendimi yatakta onun arkasına yerleştirdim.

Jade bütün gece kollarımda uyanık yattı. Ona ilk kez sarılırken hayal ettiğim gibi değildi ama çok daha derindi. Aramızda ne olursa olsun, yaşadığım sürece bu geceyi asla unutmayacağımı biliyordum.

Jade'le geçirdiği o gecenin üzerinden üç gün geçmişti. Cenaze hazırlıkları yapılırken ailesinin yanında olması gerekiyordu.

Ama bu gece annesinin cenazesine gideceğimiz için onu görmek kaçınılmaz olacaktı. Nicole benimle gelmek için ısrar etti. Onu durdurmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu, yine de tek başıma gidebilmeyi dilerdim.

Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama Jade'in o siyah elbiseyle orada durduğunu gördüğümde beni vuracak duygu fırtınasına hazırlıksızdım.

Aileyi karşılamak için bekleyen uzun bir insan kuyruğu vardı. Odayı dolduran çok fazla insan vardı ama benim odak noktam sadece ve sadece oydu. Jade'in gözleri kızarmıştı ve kimseyle göz teması kurmuyordu. Çok büyük bir acı içinde olduğunu biliyordum, belki de birlikte olduğumuz son geceden bile daha fazla. Muhtemelen her şey şimdi gerçekten batmıştı.

Damien Chelsea'nin yanındaydı. En büyük kardeş Claire, kocası Micah'a yaslanıyordu. Jade tek başınaydı ve bu beni öldürüyordu. Onun yanında olmak istiyordum ve o anda acısını dindirmek için hayatımı verebilirmişim gibi hissediyordum.

Bu düşüncenin gerçekleşmesi sarsıcıydı.

Damien'la geçen yıl yaptığımız konuşma zihnimde tekrar canlandı; ona Chelsea'yi sevdiğini nasıl anladığını sormuştum.

"Onun için ölebileceğimi o zaman anladım."

Jade'le geçen gece her şeyi değiştirdi. Sadece onu kucağıma almakla kalmamıştım, sanki şimdiye kadar yaptığımız tüm konuşmalar, hissettiğim tüm duygular bir anda beni de etkilemişti. Kollarımda ağlarken, onunla birlikte olmanın -ne pahasına olursa olsun- gerçekten tek seçenek olduğunu düşündüğümü hatırladım. Bu gece sadece zaten bildiğim şeyi pekiştirmişti.

Onu karşılama sırası bana geldiğinde uyuşmuştum. Nicole hemen arkamdayken, söylemem gerekenleri söyleyemedim, Jade'e istediğim gibi sarılamadım. Ona elimden geleni yaptım, kısa bir kucaklaşma ve sırtını sıkıca kavrama. Onu bırakmak acı vericiydi.

Bunu daha fazla yapamazdım.

Burada olmak hayatın ne kadar kısa olduğunu hatırlattı.

Soğuk gece havası cenaze salonunun dışında yüzümüze vurur vurmaz Nicole'e baktım ve kelimeleri zorlayarak söyledim: "Eve gittiğimizde konuşmamız gerek."

Sonraki birkaç gün eşyalarımı Nicole ile paylaştığım daireden çıkarıp San Jose'deki annemin evine taşımakla geçti. Beklendiği gibi, Nicole eşyalarımın bitmesine tamamen şaşırmıştı.

Böyle hissetmekte sonuna kadar haklıydı. Ayrılımamızın gerçek nedenini ona söylememeyi tercih etmiştim çünkü bunun işleri daha da kolaylaştıracağını düşünmüyordum. Sadece ilişkimizin evliliğe doğru ilerlediğini görmediğime ve daha fazla zamanını harcamaktansa ilişkimizi şimdi bitirmenin daha iyi olacağını düşündüğüme inanmasına izin verdim.

Bana kitaptaki her ismi söyledi, beni hayatını mahvetmekle suçladı ve bazı şeyleri kırıp döktü. Hepsini kabul ettim çünkü bir yanımda bunu gerçekten hak ettiğimi düşünüyordum. Kendimi çok kötü hissediyordum, ama ben başka birinin peşinden koşarken ilişkiyi sürdürdüğümünden daha kötü hissetmiyordum. Yapılması gerekiyordu. Jade'le hiç birlikte olmamış olsam bile, ona aşık olabilmem Nicole'le ilişkimde bir şeylerin eksik olduğu anlamına geliyor olmalıydı.

Annemin yanına geri taşınmak yirmili yaşlarımda yapmak istediğim bir şey değildi ama bunun geçici olmasını umuyordum.

Jade'e Nicole'den ayrıldığımı söyleme fırsatım olmamıştı. Bunu yüz yüze yapmak istedim ama cenazeyi takip eden saatlerde kız kardeşleri ve babasıyla yas tutmasını engellemek istemedim.

Messenger üzerinden onu kontrol ettim ama son birkaç seferdir yanıt vermiyordu. Bunu ailesiyle kesintisiz zaman geçirmek istemesine yordum.

Dört gün sonra, daha fazla dayanamadım. Onu görmem, ona özgür bir adam olduğumu ve artık bana ihtiyaç duyduğu her an yanında olabileceğimi söylemem gerekiyordu. İçimde tuttuğum tüm duyguları dışarı çıkarmam gerekiyordu.

Damarlarımda adrenalin pompalanırken, Damien'ın kapısını çaldım.

Kardeşim açtı. "Hey. Neler oluyor?" "Jade'i görmem gerek."

"İki gün geç kaldınız. New York'a geri döndü. Bunu bildiğini düşünmüştüm."

Köpekler çok yüksek sesle havlıyordu ve kafam patlayacakmış gibi hissediyordum.

"Hayır. Bana hiçbir şey söylemedi."

Chelsea içeri girdi. "Aslında senin bilmeni istemedi. Sadece gitmek istedi."

Sesim daha da yükseldi. "Neden?"

"Burada olmak onun için çok fazlaydı. Annemin ölümü onu gerçekten çok etkiledi. İşe geri dönmek için kaçması

gerekiyordu." "Neden benim bilmemi istemedi?"

Chelsea bana kızgın baktı. "Cenaze töreninde seni Nicole'le görmek onun için çok zordu. En iyisinin doğuya dönmek olduğunu düşündü. Söylemeliyim ki, aynı fikirdeyim. Seninle olan durum sağlıksızdı, özellikle de koşullar göz önüne alındığında."

Kanım pompalanıyordu. "Chelsea..." "Ne?"

"O her şeyi yanlış anlıyor. Sen her şeyi yanlış anladın." "Ne demek istiyorsun?"

"Son birkaç günü Nicole'den ayrılmak ve eşyalarımı taşımakla geçirdim. Bitti artık. Jade'e ailesiyle birlikte olması için yer verdiğimi sanıyordum. Bu kadar çabuk gideceğini düşünseydim, hemen burada olurdum."

"Nicole'den ayrıldın ve bunu ona söylemek için mi buraya geldin?"

"Evet. Buraya ona bundan çok daha fazlasını söylemek için geldim." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "Öylece gittiğine inanamıyorum."

"Anlamak zorundasınız... durumun bu şekilde devam edeceğine inanıyordu. Bununla başa çıkamadı ve işine geri dönmesi gerekiyordu."

Adım atmaya başladım. "New York'a gitmem gerek." "Öyle mi?"

Olduğum yerde durup Chelsea'nin gözlerinin içine baktım. "Kız kardeşine çok aşığım."

Damien bu sözlerin ağzımdan çıktığını duyunca afallamış görünüyordu. "Vay be." Ağzı kocaman bir gülümsemeye dönüştü.

Ona döndüm. "Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?"

"Sanırım bunun nedeni... buna gerçekten inanmam. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Başından beri Jade'le olan niyetin konusunda şüpheli davrandığımı biliyorum, ama önce Nicole'le olan ilişkini bitirerek kendini idare etme şeklinden gurur duyduğumu söylemeliyim."

"Çok haklıydın. Uğruna ölmeye hazır olmadığın birini sevmen mümkün değil."

Damien'ın gülümsemesi daha da büyüdü. "Vay canına. Demek öyle."

"Evet... öyle." Chelsea'ye bakarak, "Uçağa binmem lazım" dedim.

CHAPTER

nine

JADE

Kaliforniya büyük bir bulanıklıktı.

Leopar desenli Snuggie'me sarınmış halde soğuk dairemde otururken, New York'ta hiç olmadığım kadar boş hissediyordum. Pencereme vuran yağmur damlalarını izlerken şarabımdan bir yudum aldım ve gözlerimi kapattım.

Şimdiden evi özledim.

Ama acıdan kaçmam gerekiyordu; babamı bu kadar üzgün görmenin acısından, Tyler'a duyduğum özlemin acısından.

Yönetmenim diziye döneceğim için çok heyecanlıydı. Ve bu hafta kendimi işe vermekten başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

Törende Nicole'u görmek Tyler tarafından ne kadar kolay harap edilebileceğimi hatırlattı. Bana New York'a taşınmak istediğini hiçbir zaman kesin olarak söylemedi. Birlikte olmanın gerçekte ne anlama geleceği hakkında hiç ciddi bir konuşma yapmadık. Bunu gerçekten düşündüğünden bile şüpheliydim.

Yine de içimdeki ihtiyacı bastıramıyordum. Onun kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu çok net hatırlıyordum. Beni nasıl koruduğu ve her şeyin yoluna gireceğine dair bana nasıl güvence verdiği. Şu anda bunlardan birazını gerçekten kullanabilirdim.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı düştü. Tam dilimle yakalamıştım ki kapı gürültüyle çalındı.

İçimi bir korku kapladı çünkü Snuggie'mi giyerek cevap vermek zorunda kalmak istemiyordum.

Kapıyı açtığımda, orada duran Tyler'ı görünce kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Siyah saçları yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Su damlacıkları siyah ceketini kaplamıştı. Göğsü sanki koşuyormuş gibi kabarmıştı.

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım."

Ben başka bir şey söyleyemeden elleri yanaklarımı kavradı. Sıcak dudakları dudaklarımı sarmaladı ve sanki binlerce kilometrelik bir yarıştaymış ve ben de bitiş çizgisindeymişim gibi ağzımın içine uzun bir iç çekti. Kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımız kilitli kalırken onu dairenin içine çektim.

Kendimi bu adamdan uzak durmanın bir şekilde daha iyi olacağına ikna etmiştim ama şu anda onu içime çekmek hayatta kalmak için gerekliydi. Onunla birlikte yuvarlanan bavulun sesi belli belirsiz kulağıma çalınsa da, aşağıya bakacak kadar uzun süre onun lezzetli ağzından ayrılmayı reddettim. Tek kelime etmemişti ama bir şekilde hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Sonunda geri çekildiğinde nefes nefese kalmıştı. "Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum."

Bir kez daha hüzünlü gözyaşlarımı neşeli gözyaşlarına çevirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

Sonunda konuşmadan önce beni bir kez daha sıkıca öptü, "Annenin cenazesinden hemen sonra, aynı gece Nicole'den ayrıldım. Sana karşı hissettiklerimi bildiğim için daha fazla dayanamadım. Evdeki her şeyi toparlamak birkaç günümü aldı. Şehirde daha uzun kalacağını sanıyordum. Perşembe gecesi sana her şeyi anlatmak ve yanında olmak için Chelsea'ye gittim ve bana gittiğini söylediler."

Ceketini kavradım ve onu kendime çektim. "Özür dilerim."

"Olma. Neden bana söylemeden gittiğini sormayacağım bile, çünkü hiçbir şeyin değişmeyeceğini varsaydığını biliyorum. Sana olan hislerimi hafife alıyorsun Jade. Dürüst olmak gerekirse bunu açıklayamıyorum bile çünkü beni kelimenin tam anlamıyla suskunlaştırıyorsun. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Geçen gece ağaç evde sana sarılırken, sessizce sana her şeyi anlatıyordum. Çok acı çekiyordun ve bu beni fiziksel olarak incitti. Birini, onun yerine acı çekmeyi dileyecek kadar çok sevmenin nasıl bir his olduğunu hiç fark etmemiştim. Bu sadece seni ne kadar çok sevdiğimi daha da net anlamamı sağladı."

Gözlerimde yeni bir yaş dalgası oluştu. "Sana çok uzun zamandır aşığım Tyler. Sadece bu gerçekleşene kadar onu terk edeceğine kendimi inandıramadım."

"Anlıyorum. Ama gerçekten gitmene izin verebileceğimi hiç düşündün mü?"

"Korkuyordum. Dürüst olmak gerekirse, annem öldüğüne göre artık korktuğum tek şey seni kaybetmek."

CHAPTER

Ten

TYLER

Onun güzel ağzından çıkan bu sözleri duymak bir rüya gibiydi. Jade mükemmelliğin vücut bulmuş haliydi ve *beni* kaybetmekten korkuyordu. Sanki başka biri beni tekrar tatmin edebilirmiş gibi.

Ona ne kadar onun olduğunu göstermem gerekiyordu. Ona dokunmak, tadına bakmak, onu ne kadar sevdiğimi göstermek için bir dakika daha bekleyemezdim.

İzin istemeden Snuggie'yi vücudundan kaldırdım ve altında sütyeni ve külotundan başka bir şey giymediğini fark ettiğimde neredeyse şoka giriyordum.

Öpüşmemizden dolayı sikim zaten çelik gibi sertleşmişti, ama kelimenin tam anlamıyla hareket ettiğini hissedebiliyordum, umutsuzca onun içinde olmaya ihtiyaç duyuyordum.

Jade ıslak ceketimi çıkarırken pürüzsüz, kıvrak vücudunu benimkine bastırdı.

"Bunu ne kadar uzun zamandır hayal ettiğim hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Geçen Noel'den beri mi?" diye fısıldadı boynunu yalayıp yutmaya başladığımda.

Sütyenini açarken vücudum ihtiyaçtan titriyordu. Göğüsleri ince bedenine göre beklediğimden daha büyüktü. Muhteşem, şımarık ve lezzetli bir şekilde dikleşmiş meme uçları vardı. *Onlar benimdi*. Onları emmek için eğildiğimde aletimin zonkladığını hissedebiliyordum.

Teoride ağırdan almak istesem de, içimdeki içgüdüsel ihtiyaç dayanılamayacak kadar fazlaydı.

Elimi tangasının arkasına dolayarak yana kaydurdum. Islaklığını parmaklarımın her yerinde hissedebiliyordum. Islak olduğu gerçeği beni çıldırtıyordu.

"Siktir, Jade. İçinde olmak istiyorum. Bana her şeyin yolunda olduğunu söyle. Beni öptü ve ağzımın içinde inledi, "Lütfen. Tyler, şu anda seni çok istiyorum."

Olacaklara inanamıyordum. Hayalimdeki kıza sahip olmak üzereydim. Acı çekecek kadar kaskatı kesilmiştim ve kot pantolonumun düğmelerini yeterince hızlı açamayıp ayak bileklerime düşmelerine izin verdim. Onunla bu ilk seferim pek de zarif olmayacaktı. Sanırım ilk buluşmamıza çok benzediğini söyleyebilirsiniz, çılgınca ve beceriksizce... ama harika.

Uzun boylu olmasına rağmen, onu sikimin üzerine kaldırdığımda tüy kadar hafif hissediyordu.

İçine girdiğimde gözlerimi kapattım. Çok sıkı ve ıslak hissediyordu. Bunun ne kadar olağanüstü bir his olduğunu ve gerçekte ne anlama geldiğini anlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. İhtiyacım olan tek kadınla bir bütün haline geldiğimi tüm kalbimle biliyordum.

Jade benim için çok hazırды. Kalçalarını üzerimde döndürürken neredeyse hipnotik bir trans halinde gözlerini kapattı. Kendime izin verseydim her an içinde patlayabilirdim. Bunu yapmamak için inanılmaz bir direnç göstermem gerekti, çünkü onun içine girip çıkmak şimdiye kadar hissettiğim en iyi şeydi.

Bu her şeydi.

"Çok güzelsin Jade," dedim daha sert pompalarken.

Birden nefesi kesildi, başını arkaya eğdi ve etrafımda gerildiğini hissedebiliyordum. Kahretsin... iki dakika içinde boşalıyordu. Amcığı üzerime yığılırken en güzel zevk sesleri ondan kaçtı.

Taşaklarım sıkılaştı ve onun içine çok sert boşaldım, orgazmının sonuncusunu sikimin etrafında titreşirken yakaladım. İçimde hiçbir şey kalmayana kadar onu becermeye devam ettim.

Bana karşı gevşek hissediyordu. "Özür dilerim" derken ağzı boynuma gömülmüştü.

"Sakın özür dilemeye kalkma. O kadar ateşliydi ki kontrolünü kaybettin," dedim ve onu kanepeye doğru çektim.

"Bana ne oldu bilmiyorum." "Şey, *sen bana* geldin."

"Doğru."

Derin bir öpücüğün içine düştük, çıplak ve doymuş bedenlerimiz o üzerime çıkarken hâlâ birbirine yapıştı.

Yeşim dudaklarımın arasından konuştu. "Ne kadar kalabilirsin?" "Geri dönmeyeceğim."

Bana bakmak için geri çekildi. "Ne?"

"Beni duydun. O kocaman bavulu görmedin mi?" "Ciddi misin sen? Oyun ne olacak?"

"Dublörüm büyük çıkış yaptığı için çok mutluydu, yönetmen o kadar değil. Ama bunun bir önemi yok. Sen lanet olası bir halk tiyatrosu gösterisinden daha önemlisin. Bu işi uzun mesafeli yapamayız."

"Bunu benim için yaptığına inanamıyorum. Daha önce hiçbir erkek benim için bir şey feda etmemişti."

"O zaman sana karşı benim hissettiklerimi hissetmiş olamazlar." "Peki ya annen?"

"O iyi olacak. O gerçekten destekleyiciydi. Kalbi romantiktir. Babamı hiç unutmadı. Bunun peşinden gitmemiş olmanın suçluluğuyla yaşamamı istemedi. Evle ilgili her şey

içine girdiniz ve çıktınız. Hiçbir şey aynı değildi. Sizden nceki her şey geçmişte kaldı. Artık yok. Benim geleceğim burada sizinle."

CHAPTER eleven

JADE

İçine girip çıkan ateşli bir adam tarafından uyandırılmak gibisi yoktu. Gözlerim zar zor açılmış olabilirdi ama cehennem gibi ıslaktım ve orgazmın yarısındaydım.

Dün gece Tyler kapımdan içeri girdiğinden beri ikimiz de muhtemelen yedinci kez boşaldıktan sonra, mutlu bir sessizlik içinde uzandık.

Tyler konuşurken y ü z ü m ü n yan tarafını hafifçe ovaladı, "Aklında bir şey var."

Yanağımı avucuma yaslayarak sordum. "Bunu iyice düşündüğüne emin misin?"

"Gerek yoktu. Ne kadar düşünürsem düşüneyim aynı sonuca varacaktım. Yapacak bir seçim yoktu."

"Bu hafta işe geri dönmem gerekiyor." "Ve?"

"Ve seninle vakit geçiremeyeceğim."

"Muhtaç değilim, Jade. Lanet olası bir iş bulmak zorundayım. Yapacak çok işim var. Suçlu hissetmene gerek yok. Eve döndüğünde bunu fazlasıyla telafi edeceğim. Uzun bir günün ardından ayaklarını ovarım, ya da belki dilimle klitorisini ovarım, rahatlamak için hangi yöntemi tercih edersen. Ve eğer hemen işe başlamazsam, burası tertemiz olacak ve her gece seni sıcak bir yemek ve bir kadeh şarap bekliyor olacak."

"Kulağa cennet gibi geliyor ama cidden, benim için kariyerinden vazgeçtiğin için kendimi suçlu hissediyorum."

"Dinle... Şimdi Őenin parlama zamanın, tamam mı? Zaten başarılı bir kariyerin var. Benim için olması gerekiyorsa, olur. Şu anda sadece Őeninle olmak istiyorum. Önceliğim bu."

Parlama zamanım gelmişti. Cidden mi? O gerçek miydi? Hiç bu kadar özverili biriyle birlikte olmamıştım.

"Sana bir oyunculuk işi ayarlamaya çalışmak istiyorum," diye ısrar ettim.

Tyler kararlı görünüyordu. "Bunu kabul etmeyeceğim. Őenin kuyruğuna takılmayı reddediyorum. Buraya bunun için gelmedim. Seçmelere katılacağım ama liyakate göre iş alacağım."

Kirli sakalını kaşıdım. "Őeninle ne yapacağımı bilmiyorum, Tyler Hennessey."

Elimi tuttu ve sertleşmiş sikinin üzerine koydu. "Sana yapacak çok şey vereceğim."

EPILOGUE

TMO YILLAR SONRA

TYLER

Neredeyse gösteri zamanı gelmişti. Jade ile sahne arkasıındaydım, onunla geçireceğim son anların tadını çıkarıyordum.

Beni seçtiği için şanslı yıldızlarıma şükretmediğim tek bir gün bile olmadı.

New York'ta hayat kolay değildi. Son birkaç yıldır zamanımın büyük bir kısmı ufak tefek işlerde çalışarak ve arada seçmelere katılarak geçiyordu. Ama değişmeyen tek şey her gece onun yanında uyuyabilmektir. Ve bu her şeye değiyordu.

Nişanlım doğuştan bir yıldızdı. Yani, bu gece garip bir tersine dönüş olacaktı.

"Seninle gurur duyuyorum, Tyler. Bana benim yardımım olmadan sıfırdan başlamak istediğini söylediğinde deli olduğunu düşünmüştüm ama belli ki senden hiç şüphe etmemeliymişim. Geldiğimiz noktaya bak."

Heyecanlanmaya başlamıştım. "Orada iyi olacak mısın?" "Evet. Birkaç kez tuvalete gitmek için kalkmam gerekebilir ama iyi olacak. Gösteriyi izleyeceğim için çok heyecanlıyım."

"İki iyi şans tılsımının açılış gecesinde orada olacağını bilmek ihtiyacım olan tüm şansları sağlayacak."

Şişmiş karnını öpmek için diz çöktüm. Kadınımın daha önce dünyanın en güzel yarattığı olduğunu düşünüyorsam, hamileyken daha da güzeldi.

Jade birkaç ay önce gerçekten kendini göstermeye başladığında sahneye çıkmayı bırakmak zorunda kaldı. Küçük oğlumuzla evde kalmak için Broadway'e bir yıl ara verecekti. Onun istediği de buydu. Aynı dönemde, yeni bir gösteride, *The Vegas Project*'te başrolü kaptım. Her şey yıldızlarda yazılmış gibi bir araya geliyordu.

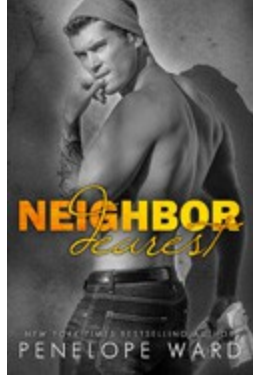
Bir gün onunla birlikte sahne alma hayalim henüz gerçekleşmemişti. Ama bir gün gerçekleşeceğini biliyordum.

Sahne amiri bir anons yaptı, bu da gitmem gerektiği anlamına geliyordu. Onu.

Onu kendime çektim. "Seni seviyorum Jade."

"Ben de seni seviyorum Tyler." Uzaklaşmaya başladı, sonra bana son bir kez "Parlama zamanın geldi bebeğim." dedi.

Tyler ve Jade'in ilk Noel karşılaşmasını farklı bir bakış açısıyla okumak ister misiniz? Tam uzunluktaki STANDALONE romanım [NEIGHBOR DEAREST](#)'in (Chelsea ve Damien'in aşk hikayesi) bir parçası olarak yer aldı. *New York Times*'in en çok satanlar listesinde.

DAHA FAZLA BAŞLIK İÇİN:
PENELOPE WARD'IN [WEB SİTESİNİ](#) ZİYARET EDİN

OTHER BOOKS *by Penelope Ward*

MACK DADDY

USA TODAY ve Wall Street Journal Bestseller

ROOMHATE

New York Times, USA TODAY ve 1 Numaralı Wall Street Journal En Çok Satanlar

ÜVEY KARDEŞ SEVGİLİ (ELEC'İN HİKAYESİ)

New York Times, USA Today ve Wall Street Journal Bestseller

SEVİN'İN GÜNAHLARI

USA TODAY En Çok Satanlar

COCKY BASTARD (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)

New York Times ve USA Today Bestseller

STUCK-UP SUIT (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)

New York Times, USA Today ve Wall Street Journal Bestseller

PLAYBOY PILOT (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)

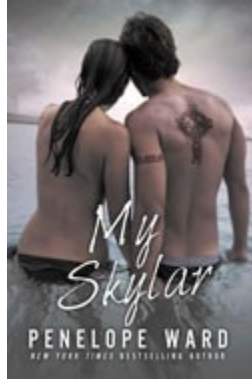
New York Times ve USA Today Bestseller

JAKE UNDONE (JAKE #1)

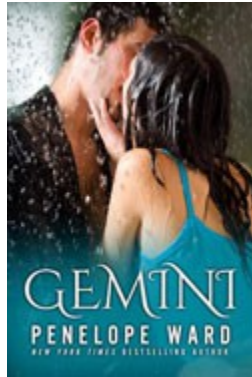

JAKE ANLADI (JAKE #2)

BENİM SKYLAR'IM

USA TODAY En Çok Satanlar

İKİZLER

ABOUT THE author

Penelope Ward, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'in en çok satan on üç romanının yazarıdır. On beş kez *New York Times* Bestseller olmuştur (üç ayrı seferde 2. sıraya yükselmiştir). Kitaplarının birçoğu yabancı dillere çevrilmiştir ve dünyanın dört bir yanındaki kitapçılarda bulunabilir.

Penelope, daha aile dostu bir kariyere geçmeden önce yirmili yaşlarının çoğunu televizyon haber sunucusu olarak geçirdi. Boston'da beş ağabeyi ile birlikte büyüdü. Yeni yetişkin türünde kitaplar okumak, kahve içmek, arkadaşı ve bazen ortak yazarı Vi Keeland ile mesajlaşmak ve hafta sonları arkadaşları ve ailesiyle takılmak için yaşıyor.

Her ikisi de hayatının ışıkları olan 12 yaşında otizimli güzel bir kızın (Gemini'deki Callie karakterinin ilham kaynağı) ve 10 yaşında bir erkek çocuğun gururlu annesidir.

Penelope, kocası ve çocukları Rhode Island'da yaşamaktadır.

Penelope'ye e-posta gönderin:

penelopewardauthor@gmail.com Bülten Kaydı:

<http://bit.ly/1X725rj>

Facebook Yazar Sayfası: <https://www.facebook.com/penelopewardauthor>

Facebook Hayran Grubu (Katılmak için talepte bulunun!)

<https://www.facebook.com/groups/PenelopesPeeps/>

Instagram: <https://instagram.com/PenelopeWardAuthor>

Twitter: <https://twitter.com/PenelopeAuthor>

Web sitesi: www.penelopewardauthor.com